

Uddrag af
Understanding
Roman Catholicism

37 Roman Catholic
Doctrines Explained

af
Rick Jones

1995

På dansk ved
Børje Flemming Boysen 2001

FORORD

Jeg blev døbt som spæd i den katolske kirke, modtog min første kommunion og konfirmation som barn og deltog i messen og religiøse instruktionsklasser ugentligt. Jeg bekendte mine synder til en præst og gjorde mit bedste for at overholde De Ti Bud. I det store og hele var jeg en god katolik.

Min hustru, Shari, som var medvirkende i forarbejdet til denne bog, er også født og opvokset i et romerskkatolsk hjem, foruden at være uddannet i katolske skoler. Også hun deltog trofast i alle kirkens ritualer.

Til trods for al vor katolske træning forstod ingen af os til fulde de sande lærdomme, eller hvordan disse lærer relaterede til den Hellige Bibel. Vor tro på den katolske kirke led, som følge heraf, under dette.

Jeg tror, af hele mit hjerte, at de fleste katolikker er i samme situation. Denne bog blev til for at råde bod på dette problem. Når du har læst den, vil du have fuld forståelse for hovedpunkterne i den katolske kirkes lære, og hvordan de relaterer til den Hellige Skrift.

Desuden vil du erfare mange sandheder, som du ikke før kendte til, og du vil være meget bedre forberedt til den dag, da du skal stå ind for Guds Store, Hvide Trone ved opstandelsen.

Må Gud velsigne dig, mens du læser.

”Og jeg beder om, at vor Herres Jesu Kristi Gud, Herlighedens Fader, vil give jer Visdoms og Åbenbarings Ånd i jeres Erkendelse af Ham, og at Han vil oplyse jeres Hjertes Øjne, så I forstår, hvilket Håb han kaldte jer til ...”
(Ef. 1, 17-18).

INDLEDNING

I de senere år har der været en sammensmeltning af romersk katolicisme og traditionel protestantisme. Mange, på begge sider, kalder nu dem, i den anden lejr, for deres kristne brødre og søstre. Dette var for kun få år siden utænkeligt, men i dag:

- Romerskkatolske gejstlige ses regelmæssigt på kristne TV-kanaler for at fremme forening mellem katolikker og protestanter.
- Kristne radiostationer sender romerskkatolske programmer.
- Kristne boghandlere fører forskelligt materiale, der appellerer til romerskkatolske læsere.

Har disse to modparter i virkeligheden nærmet sig hinanden for at genforenes? Prædiker de nu det samme budskab? Bekender de samme, afgørende lære?

For at få svar på disse spørgsmål, begyndte jeg et omfattende studium af den Katolske Kirkes Katekismus, årgang 1994. At bruge denne særlige Katekismus var vigtigt af to grunde:

1. Denne katekismus er den officielle kilde til den katolske lære. Ingen kan benægte, at den indeholder den katolske kirkes nuværende lære.
2. Udgivet i 1994 er den den første, nye katekismus i over 400 år. Derfor kan du være sikker på, at du læser den katolske kirkes løbende lære, og ikke hvad den lærte for 300 år siden.

I denne bog vil vi gennemgå 37 af de mest kritiske punkter i den katolske lære, så lad disse kendsgerninger tale for sig selv.

Du vil finde udtryk for personlige meninger eller filosofier i den foreliggende præsentation. Dette er strengt taget en deklaration af sand romerskkatolsk doktrin, og hvordan disse sammenlignes med Bibelen. Du må selv konkludere og drage dine egne beslutninger.

Denne bog er hverken dømmende eller fordømmende. Dens eneste hensigt er at hjælpe dig til en bedre forståelse af den katolske lære, så du er forberedt, når du skal stå ind for Guds Trone ved den Yderste Dom, som vi alle skal efter døden.

”Og så vist som det er Menneskenes Lod én gang at dø og derefter dømmes,”
(Hebr. 9, 27).

Mit hjerte knuges ved tanken om dem, som skal høre Jesus bekendtgøre følgende ord:

”Og da vil jeg sige dem rent ud: Jeg har aldrig kendt jer; vig bort fra Mig, I, som øver Uret.”
(Matt. 7, 23).

Og dog viser Bibelen, at Herren Jesus Kristus vil udtale disse ord til mange, religiøse mennesker. Ved at vide dette, er det vigtigt, at du ikke blindt følger nogen som helst. Lær dig disse romerskkatolske læresætninger, så du kan møde Gud med fortrøstning.

Medens du læser, er det min oprigtige bøn, at Gud vil åbenbare sandheden i dit hjerte og sind. Må Gud velsigne dig.

Hvem er den endegyldige autoritet?

Før vi begynder vor gennemgang af specifikke, romerskkatolske læresætninger, må vi bestemme os for, hvem der skal være den endegyldige autoritet.

Hér støder vi på vor første afgørende uoverensstemmelse. Bibelen fastholder, at den er den eneste endegyldige autoritet, hvorimod katolicismen lærer, at der er tre endegyldige autoriteter. 1994-udgaven af den Katolske Kirkes Katekismus siger:

”Det er derfor tydeligt, at Guds suprim kloge tilrettevisning, Hellig Tradition, Hellig Skrift og Kirkens Myndighed, er så indbyrdes forbundet og associerede, at hver enkelt af dem ikke kan håndhæves uden de andre. Ved at samarbejde, hver på sin måde, under Helligåndens indflydelse, samvirker de effektivt til sjæles frelse.”
(S. 29, § 95).

Ifølge dette afsnit er Skrifterne, Kirketraditionen (læren om ældre tiders overlevering) og Kirkemyndigheden (den opgave at tolke Guds Ord autentisk) alle lige vigtige. (Se også S. 25, § 82).

Ifølge den katolske lære er kirketraditionen og Magisterium (kirkens højeste myndighed) lige så meget Guds Ord, som den Hellige Skrift.

”Den Hellige Skrift er Guds tale, som den er nedskrevet, indåndet af Helligånden. Og (Hellig) Tradition formidler i sin helhed Guds Ord, som det er betroet apostlene af Herren Kristus og Helligånden.”
(S. 26, § 81).

Det indlysende spørgsmål er, hvad sker der, når disse tre ”sluttelige autoriteter” ikke stemmer overens? Katekismen giver svaret:

”Hvervet, at give en autentisk tolkning af Guds Ord, hvad enten det er i skriveform eller i form af tradition, er blevet betroet til den levende, lærekaldelse, der alene tilhører kirken. Dette betyder, at tolkningshvervet er blevet biskopperne betroet, som efterfølgere af Peter, biskoppen i Rom.”
(S. 27, § 85).

Det er vigtigt at lægge mærke til, at når katekismen forklarer, at hvervet med at tolke Guds Ord blev ”Kirken” betroet, hentyder den udelukkende til den romerskkatolske kirke. Sådan forholder det sig gennem hele katekismen. ”Kirken” betyder altid den romerskkatolske kirke.

Katekismen gentager den samme doktrin ved brug af forskellige ord:

”For, naturligvis, alt, hvad der er blevet sagt om måden at tolke Skriften på, er ultimativt pålagt kirkens bedømmelse, der udfører den guddommeligt formidlede opgave og tjeneste at våge over og tolke Guds Ord.”
(S. 34, § 119).

Således konkluderer katekismen, at den eneste sluttelige autoritet ikke er Bibelen, men den katolske kirkes løbende undervisning, eftersom den er den eneste kvalificerede, der kan sørge for en ”autentisk tolkning” af Guds Ord.

Samtykker Bibelen heri?

Hvis Bibelen, tradition og den katolske kirkes lærer alle er Guds Ord, så vil Bibelen overensstemme med denne lære. Uheldigvis for katolicismen gør den det ikke. Gud kundgør i Bibelen, at Hans skrevne Ord altid har været og altid vil være fuldkommen:

”Summen af Dit Ord er Sandhed, og alt Dit retfærdige Lovbud varer evigt.”
(Sl. 119, 160).

”Herrens Ord er rene Ord, det pure, syvfold lutrede Sølv. Herre, du vogter os, værner os evigt mod denne Slægt.”
(Sl. 12, 7-8).

Bibelen viser os, at den er den eneste sluttelige autoritet:

”Hellige dem ved Sandheden! Dit Ord er Sandhed.”
(Joh. 17, 17).

I Johannes Åbenbaring bringer Gud en hudflettende advarsel mod at forvanske Hans skrevne Ord:

”For enhver, som hører de profetiske Ord i denne Bog, vidner jeg; ”Hvis nogen lægger noget til dette, skal Gud lægge på ham de Plager, som der er skrevet om i denne Bog. Og hvis nogen tager noget bort fra denne profetiske Bogs Ord, skal Gud fratage ham hans Del i livets Træ og den hellige Stad, som der er skrevet om i denne Bog.””
(Åb. 22, 18-19).

Apostelen Paulus råder bibellæsere til, hvordan de skal reagere over for dem, der forkynnder lærdomme, som er i strid med Guds skrevne Ord:

”Men jeg formaner jer, Brødre! til at holde Øje med dem, som volder Splittelserne og fører mennesker til Fald ved at afvige fra den lære, I modtog; hold jer borte fra dem ! Thi Sådanne tjener ikke vor Herre Kristus, men deres egen Bug, og med deres søde Tale og fagre Ord forfører de troskyldiges Hjerter.”
(Rom. 16, 17-18).

Paulus advarer sande troende om at undgår enhver, der underviser i lærer, der strider imod det skrevne Guds Ord. Han afslører også konsekvenserne ved at tro på sådanne falske lærer:

”Men om så vi selv eller en Engel fra Himmelen forkyndte jer Evangeliet i Strid med det, vi har forkyndt jer – forbandet være han!”
(Gal. 1, 8).

Umiddelbart gentager Paulus sig selv:

”Som vi før har sagt, så siger jeg nu igen: Dersom nogen forkynder jer Evangeliet i Strid med det, I har modtaget – forbandet være han!”
(Gal. 1, 9).

Altså, hvis den katolske doktrin strider imod det skrevne Guds Ord, vil de, der vælger side mod den Hellige Skrift, blive ”forbandet”.

Forfatteren til Ordsprogenes Bog giver samme strenge advarsel til enhver, som tør forandre det skrevne Guds Ord:

”Al Guds Tale er ren, Han er Skjold for dem, der lider på ham. Læg intet til Hans Ord, at han ikke skal stemple dig som Løgner.”
(Ordsp. 30, 5-6).

Guds Ord er stadfæstet for altid.

Gud betoner, at Hans Ord blev skrevet én gang og er stadfæstet for altid:

”Herre, Dit Ord er evigt, står fast i Himmelen.”
(Sl. 119, 89).

”... græsset visner, og Blomsterne falder;
men Herrens Ord bliver evindelig.” Og dette er det Ord, der er blevet forkyndt jer i Evangeliet.”
(1 Pet. 1, 24-25).

”... men vor Guds Ord bliver evindelig.”
(Es. 40, 8).

”genfødte som I er, ikke af forkrænkelig, men af uforkrænkelig Sæd, ved Guds levende og blivende Ord.”
(1 Pet. 1, 23).

Guds Ord er fuldkomment.

Guds Ord kan ikke forandres, fordi det er fuldkomment, som det er.

”Herrens Lov er fuldkommen, kvæger Sjælen, Herrens Vidnesbyrd holder, gør enfoldig viis.”
(Sl. 19, 8).

Katolicismen påstår, at kun den katolske kirkes lederskab kan tolke det skrevne Ord ordentligt, men Bibelen giver den ikke ret:

”Thi aldrig er nogen Profeti fremgået af et Menneskes Vilje, men drevne af Helligånden udtalte Mennesker, hvad de fik fra Gud.”
(2 Pet. 1, 21).

Hvorfra ønsker Gud, at mennesker skal hente deres lærdom ... fra en præst eller fra Bibelen?

”Ethvert Skrift, som er indblæst af Gud, er også gavnligt til at belære, til at irettesætte, til at genoprejse, til at optugte i Retfærdighed.”
(2 Tim. 3, 16).

Paulus hentyder ikke til Magisterium eller kirketradition, fordi det foregående vers siger:

”og du kender fra Barndommen af de Hellige Skrifter, som kan gøre dig viis til Frelse ved Troen på Kristus Jesus.”
(2 Tim. 3, 15).

Eftersom den katolske kirke endnu ikke eksisterede, da Paulus skrev disse ord, så kan han ikke have hentydet til dens lære.

Gav Gud sin autoritet væk?

Som disse, og hundredvis af andre skriftsteder, gør klart, gav Gud aldrig nogen som helst autoritet til at lægge til eller forandre Hans Ord. Det er fuldkomment og fuldstændigt den dag i dag, som da Han skrev det.

Et af de første spørgsmål, du bør stille dig selv, er: ”Gik Gud imod sit eget Ord ved at give paven og den katolske kirke ret til at forandre Hans Ord, selvom Han har sagt, at Han ikke ville?”

Farisæerne.

Da Jesus vandrede på jorden, revsede han offentligt farisæerne, de religiøse ledere på Hans tid:

”Det er forgæves, de dyrker mig, når de fører Lærdomme, som kun er Menneskebud. I sætter Guds Bud til Side og holder fast ved Menneskers Overlevering.”
(Mark. 7, 7-8).

Jesus var oprørt over, at farisæerne havde sat deres traditioner over Guds Ord, fordi Han vidste, at Guds Ord leder mennesket til evigt liv, hvorimod traditionerne fører til evig fortabelse.

Selvom disse religiøse ledere overholdt alle deres religions love og regler, så se hvad, Jesus sagde, der ventede dem:

”I Slanger, I Øgleunger! Hvordan kan I undgå at dømmes til Helvede?”
(Matt. 23,33).

De farisæerne spurgte Jesus, hvorfor Hans disciple overtrådte de ældstes traditioner, svarede Jesus dem med et spørgsmål:

”... Hvorfor overtræder I selv Guds Bud for jeres Overleverings Skyld?”
(Matt. 15, 3).

Jesus satte altid Skrifterne over traditionerne:

”Men Jesus svarede og sagde til dem: ”I farer vild, fordi I hverken kender Skrifterne eller Guds Kraft.””
(Matt. 22, 29).

Guds uforanderlige Ord har altid været den endegyldige autoritet, ikke den menneskelige tradition:

”Tag jer i Agt, at ikke nogen skal fange jer ved verdslig Visdom og tomt Bedrag, som støtter sig på Menneskers Overlevering og Verdens ”Magter”, ikke på Kristus.”
(Kol. 2, 8).

Kristne på det Nye Testaments tid vidste, hvad den endegyldige autoritet var:

”Jøderne dér var mere retsindige end de i Tessalonika, de tog imod Ordet med al god Vilje og granskede daglig Skrifterne, om dette forholdt sig således.”
(Ap. 17, 11).

For at afgøre om det, de havde hørt, var sandt, vendte de sig til den endegyldige autoritet, det skrevne Ord. Jesus sagde om sine Ord:

”Jesus svarede og sagde til ham: ”Om nogen elsker Mig, vil han holde fast ved mit Ord; og min Fader skal elske ham, og vi skal komme til ham og tage Bolig hos ham. Den, som ikke elsker Mig, holder ikke fast ved mine Ord; og det Ord, I hører, er ikke mit, men Faderens, som har sendt mig.””
(Joh. 14, 23-24).

Betænk disse ord fra apostelen Paulus:

”Derfor takker vi også uophørligt Gud for, at I, dengang I modtog Guds Ord, som vi forkyndte, ikke tog imod det som Menneskers Ord, men som Guds Ord, hvad det i Sandhed er, hvorfor det også gør sin Gerning i jer, som tror.”
(1 Tess. 2, 13).

Da Paulus prædikede Guds Ord til disse mennesker, så var det ikke den katolske lære, for katolicismen eksisterede endnu ikke.

Konklusion.

Gud laver ikke om på Sit Ord (Mal. 3, 6), fordi Han er fuldkommen. Hans Søn, Jesus, forandrer sig ikke (Hebr. 13, 8), fordi Han er fuldkommen. Hvorfor skulle så Guds fuldkomne Ord undergå forandring?

Mens du læser resten af denne bog, vil du blive nødt til at afgøre, hvad der er den endegyldige autoritet: Guds skrevne Ord eller den katolske kirkes lære og dens overleveringer?

Din beslutning vil blive kritisk, når du opdager, at Guds Ord og den katolske kirkes lære er diametralt modsatte i enhver doktrin, vi gennemgår.

Vil du tilsidesætte Guds Ord eller menneskelige traditioner?

”Himmelen og Jorden skal forgå, men mine Ord skal ingenlunde forgå.”
(Matt. 24, 35).

OBS! Siden den Hellige Skrift eftertrykkeligt slår fast, at den alene er Guds Ord, vil resten af denne bog kun referere til Guds Ord fra Bibelen, ikke til den katolske kirkes traditioner eller magisterium.

”... Gud må stå som sanddru, om så hvert Menneske er en Løgner. ...”
(Rom. 3, 4).

1

Frelse gennem kirken.

Den romerskkatolske lære siger, at frelse kun er mulig gennem den katolske kirke:

”Det andet Vatikankonciliums dekret om økumenisme forklarer: ”For det er gennem Kristus, den katolske kirke, som er universel, alene hjælper til frelse, så helheden i midlerne til frelse kan opnås.””
(S. 215, § 816).

Her siger den officielle kilde til katolsk doktrin udtrykkeligt, at frelse kun kan opnås gennem den katolske kirke. Du tænker måske ”Den katolske kirke tænker ikke dette mere”, men katekismens holdning er ikke til at tage fejl af:

”... al frelse kommer fra Kristus, Hovedet, gennem hvilket kirken er kroppen. Baseret på Skriften og tradition lærer konciliet, at kirken, en pilgrim nu her på jorden, er nødvendig for frelsen ... Følgelig, de kunne ikke blive frelst nu, som, vel vidende at den katolske kirke var grundlagt af Gud gennem Kristus som nødvendig, ville afvise enten at tilslutte sig den eller at forblive i den.”
(S. 224, § 846).

Hvis det ikke er tydeligt nok, så kommer det her igen:

”Det er i kirken, at ”fylden i midlerne til frelse” er forvarede. Det er i ”hende”, at vi ”ved Guds Nåde opnår hellighed”. ”
(S. 218, § 824).

”I hende lever fylden af Kristi krop forenet med hovedet; dette indebærer, at hun (kirken) gennem Ham modtager fylden af midlerne til frelse.”
(S. 220, § 830).

Når man checker Guds Ord i emnet, viser der sig to kritiske faktorer:

1. Bibelen giver ikke den fjerneste hentydning til, at man må gå gennem en kirke for at opnå frelse.
2. Bogstavelig talt giver Skrifterne derimod hundredvis af bekræftelser på, at frelse er Guds nådegave, tilgængelig for enhver, men kun gennem Jesus Kristus:

”thi Syndens Løn er Døden, men Guds nådegave er evigt Liv i Kristus Jesus, vor Herre.”

(Rom. 6, 23).

Intet andet navn eller gruppe kan tilbyde frelse, undtagen Jesus:

”Og der er ikke Frelse i nogen anden; thi der er ikke under Himmelen givet Mennesker noget andet Navn, hvorved vi kan frelses.”
(Ap. 4, 12).

Da Jesus døde på korset, betalte Han den fulde og fuldstændige pris for hele menneskehedens synder og gjorde det muligt for enhver at komme direkte til Ham for at frelses. Jesus Kristus sagde selv:

”Den, som tror på Sønnen, har evigt Liv; den, som ikke lyder Sønnen, skal ikke se Livet, men Guds Vrede bliver over ham.”
(Joh. 3, 36).

Jesus sagde også:

”Sandelig, sandelig siger jeg Eder: den, som hører mit Ord og tror Ham, som sendte mig, han har evigt Liv og kommer ikke for Dommen, men er gået over fra Døden til Livet.”
(Joh. 5, 24).

Igen og igen bekræfter Jesus denne velsignede sandhed:

”Sandelig, sandelig siger jeg Eder: den, som tror, har evigt Liv.”
(Joh. 6,47). (Se også Joh. 1, 12; 3, 16; 3, 18; 3, 36; 6, 40).

I det følgende opdager vi, hvorfor evangelierne blev skrevet:

”Men disse er nedskrevet, for a I skal tro, at Jesus er Kristus, Guds Søn, og for at I, når I tror, skal have Livet i Hans Navn.”
(Joh. 20, 31).

Aldrig kræver Jesus brug af en kirke for at opnå frelse. Denne nådegave er tilgængelig for enhver, som tror på Ham:

”Om Ham vidner alle Profeterne, at enhver, som tror på Ham, skal få Syndernes Forladelse ved Hans Navn.”
(Ap. 10, 43).

Ifølge Bibelen er forsoningen i Kristus, ikke i en kirke.

”og bliver retfærdiggjorte uforskyldt af Hans Nåde ved Forløsningen i Kristus Jesus.”
(Rom. 3, 24).

Kristus alene kan tilbyde os det evige livs gave, fordi Han frivilligt udgød sit blod for os:

”I Ham har vi Forløsning ved Hans Blod, Syndernes Forladelse, så rig som Guds Nåde er.”
(Ef. 1, 7).

Igen er tro på Jesus Kristus det eneste krav for vor frelse:

”Jeg skammer mig nemlig ikke ved Evangeliet, thi det er en Guds Kraft til Frelse for enhver, som tror, for Jøde først og så for Græker.”
(Rom. 1, 16).

Mange skriftsteder gentager dette tema:

”Thi Gud bestemte os ikke til at rammes af Hans Vrede, men til at få Frelsen i Eje ved vor Herre Jesus Kristus,”
(Tess. 5, 9).

Da Jesus hang på korset, viste Han, at frelsen er igennem Ham og ikke gennem en kirke. Røveren på korset ved siden af Ham råbte:

”... ”Jesus! Kom mig i hu, når du kommer i dit Rige!”
(Luk. 23, 42).

Da denne døende synder ytrede disse ord af tro, svarede Jesus:

”... ”Sandelig siger jeg dig: i Dag skal du være med mig i Paradis.”
(Luk. 23, 43).

En kirke frelser ikke, det gør Jesus:

”Thi Gud sendte ikke sin Søn til Verden for at dømme Verden, men for at Verden skal frelses ved Ham.”
(Joh. 3, 17).

”Så meget mere skal vi da, efter at vi nu er retfærdiggjorte ved Hans Blod, frelses ved Ham fra Verden.”
(Rom. 5, 9).

Hvis frelse kun var tilgængelig gennem den katolske kirke, ville Gud da bevidst vildlede os med sit Ord, vel vidende at vort evige bestemmelsessted var spildt?

Ville Peter åbenlyst have udtalt disse Ord fra den Hellige Skrift:

”Vi tror derimod, at vi bliver frelst ved Herren Jesu Nåde ganske på samme Måde som de.”
(Ap. 15, 11).

Guds Ord erklærer, at frelse opnås ved troen på udgydelse af Jesu Kristi blod, hvorimod katekismen fastholder, at frelse kun kan opnås gennem den katolske kirke.

Du må bestemme dig for, hvad du vil tro på: Menneskers overleveringer og traditioner eller Guds Ord. Du kan ikke sige, du vil tro på ”begge”, for hver især insisterer på, at den anden tager fejl:

”Derved er Guds Kærlighed blevet åbenbaret iblandt os, at Gud har sendt sin Søn, den enbårne, til Verden, for at vi skal leve ved Ham.”
(1 Joh. 4, 9).

Husk, en dag skal du stå foran Guds Trone og forklare for Ham, hvorfor du tog den beslutning, du gjorde. Er du villig til at risikere at sætte Guds Ord til side og følge menneskers overleveringer og traditioner?

”I sætter Guds Bud til Side og holder fast ved Menneskers Overleveringer.”
(Mark. 7, 8).

Frelse gennem gode gerninger

For at blive frelst lærer den katolske kirke, at man uafsladeligt må udføre gode gerninger.

”Også selvom man er indlemmet i Kirken, vil kun de, der udfører velgørenhedsgerninger, blive frelst.”
(S. 222, § 837).

For at blive frelst må man også opfylde handlinger som dåb (se S. 320, § 1257) samt forskellige sakramenter (se S. 292, § 1129) og mange andre gerninger.

Endnu engang går den katolske lære imod Guds Ord, der slår fast, at frelse ikke kan fortjenes, men er en ufortjent Guds nådegave:

”Thi af Nåden er I frelst ved Tro; det skyldes ikke jer selv, Guds er Gaven; det skyldes ikke Gerninger, så nogen kan rose sig.”
(Ef. 2, 8-9).

”... ikke for de retfærdige Gerningers Skyld, vi havde gjort, men på grund af sin Barmhjertighed, ved Badet til Genfødelse og Fornyelse ved Helligånden.”
(Tit. 3, 5)

Bibelen gentager forsikringen om, at frelse kommer ved tro og ikke ved gode gerninger:

”Vi mener nemlig, at et Menneske bliver retfærdiggjort ved Tro, uden Lovgerninger.”
(Rom. 3, 28).

”Og da Skriften forudså, at det er af Tro, Gud ville retfærdiggøre Hedninger, ...”
(Gal. 3, 8).

Hvordan bliver Guds børn?

”Alle er I nemlig i Jesus Kristus Guds Børn ved Troen.”
(Gal. 3, 26).

Farisæerne og gode gerninger.

De religiøse farisæere var overbeviste om, at de kunne opnå frelse gennem gode gerninger, men Jesus satte dem på plads. I Markus Evangeliet spørger farisæerne Jesus:

”...Hvorfor vandrer dine Disciple ikke efter de gamles Overlevering, men holder Måltid med vanhellige Hænder?”
(Mark. 7, 5).

Og Jesus revsede dem:

”... Hvor smukt, at I ophæver Guds Bud for at holde jeres egen Overlevering.”
(Mark. 7, 9).

Hvilken tragedie! Ved at hæve tradition op over Guds Ord havde farisæerne i virkeligheden forkastet Guds Bud. Jesus anklagede også farisæerne.:

”og I sætter således Guds Ord ud af Kraft ved jeres Overlevering, ..”
(Mark. 7, 13).

Er det ikke nøjagtigt, hvad den katolske kirke gør, ved at hæve kirkens traditioner over Guds Ord?

Farisæerne var overbeviste om, at frelsen kom gennem gode gerninger, men Jesus vidste, at gode gerninger aldrig frelser nogen som helst.

”men da vi ved, at ingen bliver retfærdiggjort af Lovgerninger, men kun ved Tro på Jesus Kristus, så har også vi sat vor Tro til Kristus Jesus, for at vi måtte blive retfærdiggjorte af Tro på Kristus og ikke af Lovgerninger, thi af Lovgerninger vil intet Menneske blive retfærdiggjort.”
(Gal. 2, 16).

”Da vi nu er retfærdiggjorte af Tro, har vi Fred med Gud ved vor Herre Jesus Kristus,”
(Rom. 5, 1).

Gode gerninger er ikke nok.

Betænk disse nøgterne ord fra Jesus om værdien af gode gerninger:

”Ikke enhver, der siger til Mig: ”Herre, Herre!” skal komme ind i Himmeriget, men den, der gør min himmelske Faders Vilje. Mange skal sige til Mig på hin Dag: ”Herre, Herre! Har vi ikke profeteret ved Dit Navn, og har vi ikke uddrevet onde Ånder ved Dit Navn, og har vi ikke gjort mange Undergerninger ved Dit Navn?”
(Matt. 7, 21-22).

Disse skarer vil for evigt blive skuffede, når de hører Jesus sige:

”... Jeg har aldrig kendt jer; vig bort fra Mig, I, som øver Uret.”
(Matt. 7, 23).

Hvor beklageligt, at så mange ikke vil høre og indse, at deres gode gerninger ikke kan frelse dem til efter døden, hvor de, ifølge Jesus's advarende ord, dømmes til evig fortabelse.

Apostelen Paulus kommer med en anden vigtig udtalelse angående gode gerninger:

”Jeg ophæver ikke Guds Nåde; thi var der Retfærdighed ved Loven, så var jo Kristus Død til ingen nytte.”
(Gal. 2, 21).

Med andre ord, hvis man kunne gøre sig fortjent til Himmelen ved hjælp af gode gerninger, så led Jesus denne uhyggelige død på korset forgæves.

Men Han led og døde ikke forgæves. Skriften siger udtrykkeligt, at Jesus gav sit Liv, fordi der ikke var nogen anden vej for soning af vore synder.

Den eneste vej til syndsforladelse er gennem troen på Kristus. Gode gerninger vil aldrig kunne gøre det:

”Alle er I nemlig i Jesus Kristus Guds Børn ved Troen.”

(Gal. 3, 26).

Bibelen gentager Guds holdning:

”Den, som tror på Ham, dømmes ikke; den, som ikke tror, er allerede dømt, fordi han ikke har troet på Guds enbårne Søns Navn.”
(Joh. 3, 18).

3

Kirken forlader synder (syndsforladelse).

Katolicismen lærer, at den har magt og myndighed til at forlade mennesker deres synder. Her er nogle få citater fra katekismen. (Husk at lægge mærke til, at når katekismen nævner ”kirken”, så er det den romerskkatolske kirke, der menes):

”Der er ingen synd, hvor alvorlig den end er, som Kirken ikke kan forlade.
(S. 256, § 982).

”Ved Kristi vilje besidder Kirken magt til at give syndsforladelse til de døbte ...”
(S. 257, § 986).

”Kirken, som gennem biskoppen og hans præster giver syndsforladelse i Jesu Kristi navn ...”.
(S. 363-364, §1448).

Har den katolske kirke magt til at give syndsforladelse? Hvad siger Skriften:

”Hvor kan denne Mand sige sådan noget? Han taler gudsbespotteligt. Hvem kan forlade Synder uden én, nemlig Gud?”
(Mark. 2, 7).

”Men vær gode mod hverandre og barmhjertige, så I tilgiver hverandre, ligesom Gud har tilgivet jer i Kristus.”
(Ef. 4, 32).

Ifølge Skriften ønsker Gud, at Hans børn kommer direkte til Ham for at få tilgivelse for deres synder, ikke til kirken:

”Lad os derfor med Frimodighed træde frem for Nådens Trone for at få Barmhjertighed og finde Nåde til Hjælp i rette tid.”
(Hebr. 4, 16).

Dette vers viser højt og tydeligt, at syndsforladelse kommer fra Guds Trone, ikke fra en kirke. Alligevel lærer katolicismen det modsatte:

”Biskopper og præster har, i egenskab af det Hellige Embedes Sakramente, magten til at give syndsforladelse i Faderens og Sønnens og Helligåndens navn.”
(S. 367, § 3146).

”Kirken må være i stand til at give syndsforladelse til alle angerfulde syndere, også selvom de skulle synde til deres livs sidste øjeblik.”
(S. 255, § 979).

Men denne menneskeskabte doktrin modsiger det skrevne Guds Ord. Mange af Bibelens skikkelser har nærmet sig Guds Trone for tilgivelse af deres synder. Salmisten gik lige til Gud:

”Min Synd bekendte jeg for Dig, dulgte ikke min Skyld; jeg sagde: ”Mine Overtrædelser vil jeg bekende for Herren!” Da tilgav du mig min Syndeskyld. – Sela.”
(Sl. 32, 5).

Konge David vendte sig direkte til Gud for tilgivelse af sine synder:

”Se hen til min Nød og min Kvide og tilgiv alle mine Synder.”
(Sl. 25, 18).

I Salmernes Bog, Salme 51, beder konge David igen Gud om tilgivelse:

”tvæt mig fuldkommen ren for min Skyld og rens mig for min Synd. Mine overtrædelser kender jeg jo, min Synd står mig altid for Øje. Mod Dig har jeg syndet, mod Dig alene, og gjort, hvad i Dine Øjne er ondt, ...”
(Sl. 51, 4-6).

Konge Salomon vidste også, at han og alle Israels Guds børn kunne gå lige til Gud for at få tilgivelse for deres synder:

”Og hør den Bøn, Din Tjener og Dit Folk Israel opsender, vendt mod dette Sted; Du høre den der, hvor Du bor, i Himmelen, Du høre og tilgive!”
(2 Krøn. 6, 21).

Gud siger til sit folk, at de skal komme til Ham for at få tilgivelse:

”og Mit Folk, som Mit Navn nævnes over, da ydmyger sig, beder og søger Mit Åsyn og vender om fra deres onde Veje, så vil Jeg høre det i Himmelen og tilgive deres Synd og læge deres Land.”
(2 Krøn. 7, 14).

Gud kræver ikke, at nogen skal gå gennem en kirke for at få tilgivelse for deres synder:

”thi du, o Herre, er god og rund til at forlade, rig på Nåde mod alle, der påkalder Dig.”
(Ps. 86, 5).

”.... hvis den ene har noget at bebrejde den anden; ligesom Herren tilgav jer, således skal også I gøre!”
(Kol. 3, 13).

Hvorfor insisterer den katolske kirke da på, at syndsforladelse kun kan opnås gennem den? Følgende citat fra katekismen giver svaret:

”Var der ingen syndsforladelse gennem kirken, ville der ikke være noget håb om det kommende liv eller evig frigivelse. Lad os takke Gud, som har givet kirken en sådan gave.”

(S. 256, § 983).

Hellere, end at se hen til Jesus for tilgivelse af synder og evigt Liv, lærer katolikker, at syndsforladelse kun kan opnås gennem den katolske kirke. Om dette er hensigten eller ej, så binder denne doktrin mennesker til den katolske kirke.

Konklusion.

Endnu engang, Guds Ord står på den ene side og menneskebudene på den anden. Gud siger, at Han alene tilgiver synder, medens den katolske tradition fastholder, at den har magten til at give syndsforladelse. Hvilken side vælger du?

”Min Sjæl, lov Herren, og glem ikke alle Hans Velgerninger! Ham, som tilgiver alle dine Misgerninger og læger alle dine Sygdomme.”
(Ps. 103, 2-3).

4

Den eneste, sande kirke.

Lærer katolicismen stadig, at den er den eneste, sande kirke dannet af Jesus Kristus? Mange tror det ikke, men der er ingen benægtelse i kirkens officielle holdning:

”Dette er Kristus’s eneste Kirke, som vi i Trosbekendelsen erkender værende én, hellig, katolsk og apostolisk.”
(S. 214, § 811).

Refererende til den katolske kirke udtaler katekismen:

”Kort sagt, den er ene og alene Guds Kirke ...”
(S. 216, § 817).

”For det første, Kirken er katolsk, fordi Kristus er nærværende i den. Hvor Kristus Jesus er, der er den katolske Kirke.”
(S. 210, § 830).

Denne ”eneste, sande kirke” doktrin kan spores til et vers i Skriften, hvilket, når det sammenlignes med andre skriftsteder i Bibelen, viser sig overhovedet ikke at lære eller mene noget om denne doktrin. Da Jesus spurgte disciplene, hvem Han var, svarede Peter:

”... ”Du er Kristus, den levende Guds Søn.””
(Matt. 16, 16).

Da svarede Jesus:

”... du er Petrus, og på den Klippe vil jeg bygge min Kirke, og Dødsrigets Porte skal ikke få Magt over den.”
(Matt. 16, 18).

Katolicismen hævder, at Herren hentydede til Peter som Klippen, og den har lige siden (pave Leo I, år 445 e.Kr.) bygget hele den katolske religion på denne forudsætning. Men alle øvrige, henvisende Skriftsteder viser, at Jesus hentydede til det Gamle Testaments vidnesbyrd om, at Gud Herren selv **er** Klippen, og Han selv, Jesus, Stenen, der blev Hovedhjørnестenen.
(Sl. 118, 22).

Men Paulus taler om Kristus som ”den åndelige Klippe”:

”og alle drak den samme åndelige Drik; thi de drak af en åndelig Klippe, som fulgte med; og den klippe var Kristus.”
(1 Kor. 10, 4).

Men Jesus er ikke den åndelige klippe alene., Han er hovedhjørnестenen i kirken (menigheden):

”opbyggede på Apostlenes og Profeternes Grundvold, med Jesus Kristus selv som Hovedhjørnестen.”
(Ef. 2, 20).

I det Gamle Testamente blev det profeteret, at Jesus, som mennesker forkastede, ville blive kirkens eller menighedens Hovedhjørnестen:

”Den Sten, Bygmestrene forkastede, er blevet Hovedhjørnестen.”
(Sl. 118, 22).

Selv Peter, som påstås at være den første pave, bekender, at Jesus Kristus er kirkens hovedhjørnестen:

”...at det er ved Navnet Jesus Kristus fra Nazaret, Denne Jesus er ”Stenen, som blev agtet for intet” af jer Bygmestre, men som ”er blevet Hovedhjørnестen”.
(Ap. 4, 10-11).

”... er den Sten, som Bygningsmændene vragede, blevet en Hovedhjørnестen.”
(1 Pet. 2, 7).

Ifølge Skriften er Peter **ikke** Klippen:

”Ja, hvem er Gud uden Herren, hvem er en Klippe uden vor Gud.”
(Sl. 18, 32).

”Thi Herrens navn vil jeg forkynde, Ære skal I give vor Gud! Han er Klippen, ...”
(5 Mos. 32, 3-4).

”Min Sjæl er stille for Gud alene, min Frelse kommer fra Ham; ja, Han er min Klippe, ...”
(Sl. 62, 1-3).

”Herren er dog mit Bjærgested, min Gud er min Tilflugtsklip-

pe;”
(Sl. 94, 22).

Hvem er kirkens overhoved?

På trods af Skrifterne gør katolicismen stadig krav på, at Peter var Klippen og hans efterfølgere kirkens overhoved:

”Den eneste Kristi kirke er denne, som vor Frelser, efter sin genopstandelse, betroede i Peters pastorale omsorg, givende ham selv og hans efterfølgere myndighed til at udbrede og styre den ... Denne kirke, konstitueret og organiseret som et samfund i den nuværende verden, opretholdes i den katolske kirke, som er styret af Peters efterfølgere og af biskopperne i fællesskab med ham.”
(S. 215, § 816).

Men Bibelen erklærer, at Jesus Kristus, ikke Peter eller hans efterfølgere, er kirkens (menighedens) overhoved:

”Han er Hovedet for Legemet, Kirken; Han er Begyndelsen, førstefødt af de Døde, for at Han skulle være den ypperste blandt alle;”
(1 Kol. 1, 18).

”ja, ”alt lagde Han under Hans Fødder,” og Ham gav Han som Hoved over alle Ting til Kirken,”
(Ef. 1, 22).

”Nej, Sandheden tro skal vi Kærlighed i eet og alt vokse op til Ham, som er Hovedet, Kristus selv.”
(Ef. 4, 15).

Den bibelske ”kirke”.

Når Bibelen bruger ordet ”Kirken”, betyder det egentlig ”Menigheden”, og det refererer altid til dem, der sætter deres lid til Jesus Kristus alene, som deres frelser, ikke kun til medlemmer af den katolske kirke.

”sender Hilsen til Guds Menighed i Korint, til dem, der er helligede i Kristus Jesus, kaldede til at være hellige, sammen med alle, der alle Vegne både hos dem og hos os påkalder vor Herres Jesu Kristi Navn:
(1 Kor. 1, 2).

Apostelen Paulus skrev:

”I Mænd! elsk jeres Hustruer, ligesom Kristus elskede Kirken og gav sig selv hen for den,”
(Ef. 5, 25).

Paulus var ikke katolik, og dog vidste han, at Kristus elskede ham og døde for ham. Der var bestemt ingen, der turde sige, at Paulus ikke var en kristen, fordi han ikke var katolik.

Vil nogen påstå, at Gud kun elsker katolikker? ... eller at Han kun døde for katolikker? Dette ville jo være tilfældet, hvis den katolske kirke var den eneste kirke.

Paulus forkyndte også:

”og vandre i Kærlighed, ligesom også Kristus elskede jer og gav sig selv hen for os ...”
(Ef. 5, 2).

Kan ikke-katolikker være kristne?

Som den ”eneste sande kirke” gør katolicismen krav på retten til at afgøre, hvem der er eller ikke er kristen:

”Alle, som er blevet retfærdiggjort ved tro i dåb, er indlemmet i Kristus; de har derfor ret til at blive kaldt kristne og er af gode grunde accepteret som brødre i Herren, som børn af den katolske kirke.”
(S. 216, § 818).

Med andre ord, hvis man ikke er døbt i den katolske kirke, er man ikke en kristen. Disse er ikke mine ord (forfatterens), men ordene i den officielle, Katolske Kirkes Katekismus.

Men ifølge Skriften er det uden betydning, om den katolske kirke har accepteret dig eller ej. Hvis din tro er på Jesus Kristus alene, så har Han allerede accepteret dig:

”til Lov og Pris for sin Nådes Herlighed, som han skænkede os i den elskede.”
(Ef. 1, 6).

Konklusion.

Kommet til dette vigtige punkt må du tage nogle få beslutninger:

- Er Peter virkelig Klippen? Katekismen siger han er, men Guds Ord siger, han ikke er.
- Er den katolske kirke den eneste, sande kirke? Katekismen siger den er, men Bibelen siger nej.
- Tror du virkelig, at alle ikke-katolikker vil brænde i helvede?

Endnu engang, svarene på disse spørgsmål vil være afhængig af, hvilket du vælger at tro ... menneskers overlevering eller Guds Ord. Jesus stillede farisæerne et spørgsmål, som alle romerskkatolske burde grunde over:

”... ”Hvorfor overtræder I selv Guds Bud for jeres Overleverings Skyld?””
(Matt. 15, 3).

6

Paven: Kristi stedfortræder.

Er paven ”vikar” for Kristus på jorden, udøvende universal magt over hele kirken? Hvis du tror på katekismen, så er han:

”For den romerske pontifex har, på grund af sit embede som Kristi stedfortræder, og som pastor for hele kirken, fuld, supremati og universal magt over hele kirken, en magt som han altid uhindret kan udøve.”
(S. 234, § 882).

”Den romerske pontifex ... som supremat pastor og lærer for alle de trofaste ...”
(S. 235, § 981).

Medens den katolske kirke ophøjer paven til stillingen som supremat pastor og lærer for alle de trofaste”, viser Guds Ord, at en anden allerede opfylder denne funktion:

”Men Talsmanden, Helligånden, som Faderen vil sende i Mit Navn, Han skal lære jer alle Ting og minde jer om alt, hvad Jeg har sagt jer.”
(Joh. 14, 26).

”Men når Han, Sandhedens Ånd, kommer, skal Han vejlede jer til hele Sandheden;”
(Joh. 16, 13).

Jesus lovede, at denne ufejlbarlige lære ville blive hos os til evig tid:

”Og Jeg vil bede Faderen, og Han skal give jer en anden Talsmand til at være hos jer til evig Tid,”
(Joh. 14, 16).

Det er tydeligt, at paven har antaget en stilling reserveret til Guds Helligånd. Det er en stilling, intet menneske kan opfylde:

”Thi hvilket Menneske ved, hvad der bor i Mennesket, uden Menneskets Ånd, som er i ham? Således kender heller ingen, hvad der bor i Gud, uden Guds Ånd.”
(1 Kor. 2, 11).

Apostelen Paulus gentager, at Guds Helligånd, ikke et menneske, er den ufejlbarlige lærer for alle sande kristne:

”Men vi har ikke fået Verdens Ånd, men Ånden fra Gud, for at vi kan lære at kende, hvad Gud i sin Nåde har skænket os; og derom taler vi ikke med Ord lærte af menneskelig Visdom, men med Ord, lærte af Ånden, ...”
(1 Kor. 2, 12-13).

Ligheder.

Hvis paven er Kristus stedfortræder på jord, så burde der være mange ligheder i deres liv. Lad os se:

- Medens Jesus vandrede på jorden, havde Han ikke verdslig rigdom. Paven kontrollerer en af verdens rigeste korporationer.
- Jesus var klædt om en enkel mand. Paven, derimod, ses aldrig i andet en kejserligt skrud.
- Jesus levede i beskedne omgivelser, men paven skuer ud over luksuriøs overdådighed, hvor han end vender sig.

- Jesus tjente de fattige skarer, medens paven rejser jorden rundt i privat jet for at mødes med verdens regerende mænd og kvinder fra alle nationer (også i Forenede Nationer).
- De fleste mennesker forkastede og hadede Jesus, fordi Han fortalte sandheden. Paven er forgudet og tilbedt af millioner verden over.
- Paven hilser lovprisning fra mennesker velkommen, men Jesus sagde:

”Ære fra Mennesker tager jeg ikke imod;”
(Joh. 5, 41).

”... ”Hvorfor kalder du mig god? Ingen er god uden én, nemlig Gud.”
(Mark. 10, 18).

Skal paver acceptere skarernes tilbedelse? Se, hvordan ”pave” Peter reagerede, da Kornelius prøvede at tilbede ham:

”Og just som Peter skulle til at gå ind, gik Kornelius ham i møde og faldt ned for hans Fødder og tilbad ham. Men Peter rejste ham op og sagde: ”Stå op! Jeg er selv kun et menneske.”
(Ap. 10, 25-26).

Paven: Kirkens overhoved?

Katekismen gør krav på at:

”Paven nyder, i kraft af guddommelig institution, fuld, umiddelbar og universal magt i omsorgen for sjæle.”
(S. 246, § 937).

Ifølge Guds Ord er paven ikke overhoved for Jesu Kristi kirke. Denne position er reserveret udelukkende til Herren Jesus Kristus:

”thi en Mand er sin Hustrus Hoved, ligesom Kristus er Kirkens Hoved, ...”
(Ef. 5, 23).

Angående pavens titel som ”Hellig Fader”, har Jesus selv instrueret os:

”Og I skal ikke kalde nogen på Jorden jeres ”Fader”; thi kun én er jeres Fader, Han som er i Himlene.”
(Matt. 23, 9).

Og alligevel, paven accepterer ikke kun titlen ”Fader”, men ”Hellige Fader”, oven i købet en titel reserveret for Gud alene:

”Hvem skulle ikke frygte Dig, Herre! Og prise Dit Navn? Thi Du alene er hellig; ...”
(Åb. 15, 4).

Det er ikke klogt at antage et navn reserveret for Gud, for Han deler ikke sin Herlighed med nogen:

”Jeg er Herren, så lyder mit Navn. Jeg giver ej andre min Ære, ...”
(Es. 42, 8).

Flere nagende spørgsmål.

Endnu engang, den katolske doktrin og Skrifterne kan ikke være mere uenige. Resultatet bliver, at du må vælge side med hensyn til hvert af de følgende spørgsmål:

- Hvorfor fortalte Gud os ikke i Bibelen, at Han ville sende paven som stedfortræder for Kristus?
- Hvorfor insisterer Bibelen på, at Jesus stadig er kirkens hoved, hvis Han ikke er det?
- Hvorfor vil den katolske kirke have, at paven skal være den endegyldige autoritet i stedet for Jesus Kristus?
- Hvorfor vil den katolske kirke have paven som sin lærer i stedet for Guds Helligånd?

Konklusion.

Kan du besvare disse spørgsmål over for dig selv. Og kun du kan beslutte, hvilken side du vil tro på – Katolsk overlevering fra mennesker ... eller Guds Ord?

”Thi i Ham bor hele Guddomsfylden legemlig, og i denne Fylde har I del, idet I er i Ham, som er Hoved for enhver Magt og Myndighed.”
(Kol. 2, 9-10).

”Han er Hovedet for Legemet, Kirken;”
(Kol. 1, 18).

7

Paven: Ufejlbarlig.

Ifølge den katolske doktrin er paven ufejlbarlig med hensyn til spørgsmålet om doktrin, tro og moral.

”For at bevare kirken i troens renhed, som den blev overleveret af apostlene, ville Kristus, som er sandheden, skænke den en andel i Hans egen ufejlbarlighed. Ved en overnaturlig tro holder Guds folk, under vejledning af kirkens levende Magisterium, ufejlbarligt fast ved denne tro.”
(S. 235, § 889).

Katekismen gentager denne anskuelse på følgende måde:

”Den romerske pontiff ... ejer denne ufejlbarlighed i kraft af sit embede, når han, som suprim pastor og lærer for alle de troende, stadfæster sine brødre i troen, erklærer dette ved en definitiv doktrin i spørgsmål om tro og moral ... Denne ufejlbarlighed strækker sig så langt som til besvarelsen af selve den guddommelige Åbenbaring.”

(S. 235, § 891).

Sørgeligt nok er dette endnu en menneskeskabt doktrin, som er i modstrid med Skriften. Bibelen erklærer, at alle mennesker er syndere. Ingen er ufejlbarlige i noget som helst.

”Alle har jo syndet og mangle Herligheden fra Gud”
(Rom. 3, 23).

”således som der står skrevet:
Der er ingen Retfærdighed, ikke én;”
(Rom. 3, 10).

Bemærk, der står ikke ”ingen, undtagen paven”. Jesus er den eneste ufejlbarlige, der har levet som syndefri på Jorden.

”Den, som ikke kendte til Synd ...”
(2 Kor. 5, 21).

Er andre katolikker også ufejlbarlige?

Katekismen påstår endvidere, at andre katolske ledere også, på en eller anden måde, har opnået dette stadium af ufejlbarlighed.

”Magisteriets pastorale forpligtelse har til hensigt at sørge for, at Guds folk fastholder troen som frigører. For at fuldføre denne tjeneste udrustede Kristus kirkens hyrder med ufejlbarlighedens nådegave i spørgsmål om tro og moral.”
(S. 235, § 890).

Det er vigtigt at forstå, at Gud ikke erklærede disse mennesker ufejlbarlige, andre syndefulde mænd gjorde.

Skrifterne er fulde af beretninger om syndefulde mennesker. Selv dem, som Gud brugte mest, var syndere. Gud talte om konge David som ”en Mand efter Mit Hjerte” (Ap. 13, 22), og dog var konge David en morder og ægteskabsbryder, blandt andre overtrædelser.

Apostelen Paulus, og alle de andre apostle, var syndere. Paulus sagde om sig selv:

”Ja, mig, den allerringeste af alle hellige, blev den Nåde givet at forkynde Hedningerne Evangeliet om Kristi uransagelige Rigdom.”
(Ef. 3, 8).

Ingen i Skriften, undtagen Jesus, var ufejlbarlig.

Flere spørgsmål.

Foruden at være i modstrid med Bibelen giver denne vidtrækkende doktrin anledning til andre vigtige spørgsmål, som du selv må besvare:

- Når paven og andre katolske ledere, som gør krav på at være ufejlbarlige, ikke stemmer overens med Guds Hellige Ord, så må Gud tage fejl. Er du villig til at acceptere dette?
- Hvorfor vil den katolske kirke have dig til at tro, at paven, og andre katolske ledere, er ufejlbarlige i trosspørgsmål? Er det for at føre dens medlemmer til yderligere lydighed og bundethed af den katolske kirke?

- Hvorfra får fejlbarlige mænd autoritet til at erklære andre mænd ufejlbarlige?
- Hvorfor nægter den katolske kirke at give Jesus Kristus æren ved at anerkende Ham som den eneste ufejlbarlige, som den Hellige Skrift lærer?

Her er et menneskebud, der stiller flere spørgsmål, end det besvarer.

Accepter ikke blindt denne katolske doktrin som sand. Se hen til Guds Ord for at få disse spørgsmål besvaret og slå dette emne fast i det hjerte:

”og da Han havde nået Fuldendelsen, blev Han Ophav til evig Frelse for alle, som er lydige mod Ham.”
(Hebr. 5, 9).

8

Sakramenterne frelser.

Er sakramenterne nødvendige for at opnå frelse?

”Kirken bekræfter, at for troende er sakramenterne i det Nye Testamente nødvendige for at opnå frelse.”
(S. 292, § 1129).

Hvad er sakramentet?

”Der er syv sakramenter i kirken: Dåb, Konfirmation eller Kristening, Nadver, Bod, Salvelse af de Syge, Hellige embeder og Den Hellige Ægtestand.”
(S. 289, § 1113).

Disse syv sakramenter er intet mere end en serie af gode gerninger. Som vi allerede har set i de foregående kapitler, gentage Bibelen, at gode gerninger ikke vil frelse nogen som helst:

””thi i Hans Øjne vil intet Menneske blive retfærdiggjort af Lovgerninger;”
(Rom. 3, 20).

Her er, hvad Gud mener om gode gerninger:

”Som urene blev vi til Hobe, som en tilsølet Klædning al vor Retfærd. ...”
(Es. 64, 5).

Skal man være katolik for at blive frelst?

Da sakramenterne regnes som nødvendige for frelse, og da disse kun er tilgængelige gennem den katolske kirke, er det indlysende, at man må være et trofast medlem af den katolske kirke for at blive frelst.

Selvom du ikke får en talsmand for katolicismen til at indrømme det, så er det nøjagtig, hvad denne katolske doktrin foregiver.

Jeg spørger igen, kan du acceptere, at enhver uden for den katolske kirke for evigt vil brænde i helvede?

Menneskebud.

Prøv at forstå, at disse sakramenter, som den katolske kirke hævder er nødvendige for at blive frelst, ikke engang kommer fra Gud. De er menneskeskabte love, der er videregivet gennem generationer.

Så når du udfører dem, adlyder du ikke Gud, men menneskebud.

Under sådanne omstændigheder undrer man sig over, om disse sakramenter virkelig er nødvendige, eller om den katolske kirke bruger menneskebud for at skræmme folk til livslang lydighed mod kirken, med trussel om evig fortabelse.

Frelse: Gennem Kristus eller sakramenter?

Hvis sakramenter er nødvendige for at blive frelst, hvorfor erklærer Guds Ord da følgende:

”Men disse er nedskrevet, for at I skal tro, at Jesus er Kristus, Guds Søn, og for at I, når I tror, skal have Livet i Hans Navn.”
(Joh. 20, 31).

Apostelen Paulus bragte disse nøgterne ord om emnet:

”Thi Ordet om Korset er vel for dem, som fortages, en Dårskab, men for os, som frelses, er det en Guds Kraft.”
(1 Kor. 1, 18).

Katolske ven: Tror du, at gode gerninger som sakramenter er nødvendige for frelse? Anser du det for en dårskab at tro på, at frelse kun kan opnås gennem tro på Kristi gerning på korset? Hvis du gør, advarer Guds Ord dig om, at du vil fortages i helvede.

Da Jesus erklærede, at frelse kun kom gennem Ham, så fortalte Han ikke kun sandheden, men Han gentog kun, hvad Han havde hørt fra Faderen:

”Men nu søger I at slå mig ihjel, et Menneske, der har sagt jer Sandheden, som jeg har hørt af Gud. ...”
(Joh. 8, 40).

At foreslå, at Jesus tager fejl, er at foreslå, at Faderen også tager fejl. Jesus fortsætter med at forklare, hvorfor folk nægter at tro på Hans Ord:

”Den, som er af Gud, hører Guds Ord; derfor hører I det ikke, fordi I ikke er af Gud.”
(Joh. 8, 47).

For at acceptere denne katolske doktrin må du nægte at høre Guds Ord. Jesus sagde, at hvis du kan gøre det, er du ikke af Gud.

Er du sikker på, uden den mindste skygge af tvivl, romerskkatolske ven, at du er af Gud?

Er du villig til at vende ryggen til Guds Ord for at acceptere menneskers ord? Hvis du er, har du grund til alvorlig bekymring:

”Da svarede Peter og de andre Apostle og sagde: ”Man bør adlyde Gud mere end Mennesker.”
(Ap. 5, 29).

9

Den syndige indbildskhed.

Katolicismen håndhæver, at tro på , at du er forsikret om at komme i Himmelen, når du dør, er at begå en synd af indbildskhed.

”Der er to slags indbildskheder. Enten man går ud fra sine egne forudsætninger, (i håb om at være i stand til at redde sig selv uden hjælp ovenfra) eller man indbilder sig gennem Guds almægtige magt eller nåde (håber man at opnå Hans tilgivelse uden omvendelse og salighed uden meritter).
(S. 507, § 2092).

Ved at indtage denne holdning stiller den katolske kirke sig endnu engang op mod det skrevne Guds Ord:

”Dette har Jeg skrevet til Jer, for at I skal vide, at I har evigt Liv, I, som tror på Guds Søns Navn.”
(1 Joh. 5, 13).

Stop og brug fornuften et øjeblik. Hvis der er et sted, kaldet Himmelen, et paradis uden for al forrestillingsevne, og hvis der er et sted med evige pinsler, kaldet helvede, ville en kærlige Gud så ikke fortælle os, hvordan man opnår det ene og undgår det andet?

Ville Gud få os til at udholde en hel livstid uden at få at vide, hvordan vi kunne undgå helvedes flammer og være forsikret om at nyde paradiset med Ham?

Ville en kærlig Gud sige ”Gør så mange gode gerninger, du kan, kryds da tommelfingre og håb det bedste, når du en dag står for mit åsyn.”

Nej, det er ikke kærlighed, det er tortur. Det er den højeste form for grusomhed. En kærlig Gud ville give os en klar, enkel plan, der forklarede os, hvordan vi kunne undgå dette forfærdelige sted og forsikre os om Himmelen.

Og det har han:

”Thi således elskede Gud Verden, at han gav sin Søn den enbårne for at enhver, som tror på Ham, ikke skal fortabes, men have evigt Liv.”
(Joh. 3, 16).

Bibelen erklærer, at de, som modtager Kristus i tro og sætter sin lid til Ham, her og nu kan være forvisset om at have modtaget evigt liv:

”Den, som tror på Sønnen, har evigt Liv; den, som ikke lyder Sønnen, skal ikke se Livet, men Guds Vrede bliver over ham.”
(Joh. 3, 36).

”Sandelig, sandelig siger jeg Eder: den, som hører Mit Ord og tror Ham, som sendte Mig, han har evigt Liv og kommer ikke for Dommen, men er gået over fra Døden til Livet.”
(Joh. 5, 24).

Det er ikke en synd at antage, at du kommer i Himmelen, hvis du er blevet født ind i Guds familie gennem tro på Jesus Kristus. Det er et bibelsk faktum og et kostbart løfte fra Herren Jesus Kristus. Det er aldrig indbildsk at tage Guds Ord for givet. I virkeligheden ønsker Han, at vi gør det:

”Mine Får hører Min Røst, og Jeg kender dem, og de følger Mig. Og Jeg giver dem evigt Liv, og de skal i al Evighed ikke fortabes, og ingen skal rive dem ud af Min Hånd.”
(Joh. 10, 27-28).

Gud ønsker, at Hans børn skal hvile i bevidstheden om, at de er født ind i Hans familie, og at deres evige destination er bestemt:

”Sandelig, sandelig siger jeg Eder: den, som tror, har evigt Liv.”
(Joh. 6, 47).

Bemærk, løftet er ikke, at du vil få det en skønne dag, hvis du har gjort tilstrækkeligt af gode gerninger. Du må få det nu og her. Dette er Guds vilje. Jesus sagde:

”Thi dette er Min Faders Vilje, at enhver, som ser Sønnen og tror på Ham, skal have evigt Liv, og Jeg skal oprejse ham på den yderste Dag.”
(Joh. 6, 40).

Paulus anså det ikke for indbildskt at erklære, at han var på vej til Himmelen:

”Jeg har Lyst til at bryde op og være sammen med Kristus, thi det var langt, langt bedre;”

(Fil. 1, 23).

Kære romerskkatolske troende, kan du ikke se, at denne doktrin holder dig i fangenskab? Kirken ønsker ikke, at du skal vide, at din evige destination er bestemt, fordi så behøvede du ikke længere kirken.

Hvor tragisk at katolikker forbliver i fangenskab og tjener kirken i håb om at fortjene Himmelen, når Guds ønske for dig er at være forsikret om Himmelen nu med det samme:

”..., fordi der er Håb om evigt Liv, som Gud, der ikke lyver, har forjættet fra evige Tider ...”
(Tit. 1, 2).

”Og dette er den Forjættelse, som Han selv tilsagde os; det evige Liv.”
(1 Joh. 2, 25).

Du må være født på ny.

For at have denne forsikring, må du være født på ny:

”Jesus svarede og sagde til ham: ”Sandelig, sandelig siger jeg dig: ingen kan se Guds Rige, hvis han ikke bliver født på ny.”
(Joh. 3, 3).

For at blive født på ny må du age imod Jesus Kristus i tro på Ham som din personlige Frelser og stole på Ham alene for din frelse. Når du gør det, bliver du født ind i Guds familie:

”Men alle dem, som tog imod Ham, gav Han Magt til at blive Guds Børn, dem, som tror på Hans Navn.”
(Joh. 1, 12).

Når du først er i Guds familie, bliver du en medarving til Jesus Kristus:

”Men når vi er Børn, er vi også Arvinger, Guds Arvinger og Kristi Medarvinger, ...”
(Rom. 8, 17).

Som medarving behøver du ikke undre dig over din destination. Du er lovet:

”til en uforkrænkkelig og ubesmittelig og uvisnelig Arv, gemt i Himlene til jer,”
(1 Pet 1, 4).

Er det ikke vidunderligt? En evig arv i Himmelen er allerede reserveret til alle dem, der bliver børn af Gud. Jesus påmindede dem, der satte deres lid til Ham:

”I min Faders Hus er der mange Boliger. Hvis ikke, havde jeg sagt jer det; thi Jeg går bort for at gøre en Plads rede for jer.”
(Joh. 14, 2).

Ser du Guds sande natur? Han elsker dig og ønsker, du skal vide, at det ikke er indbildskt at tro Hans Ord og hvile i Hans godhed. Gud elsker dig og ønsker, at du skal vide, at du har evigt liv ...lige nu.

Fangenskabet kan brydes.

Gud ønsker ikke, du skal være bundet til en religion bestående af gerninger. Han ønsker at have et personligt forhold til dig, baseret på Hans underfulde nåde. Gud ønsker ikke, at du skal torteres gennem bekymring om, hvor du skal opholde dig i evigheden.

Bed Gud om at åbne dine øjne, så du kan se denne frygtindgydende sandhed. Modtag herefter Jesus ved, af hele dit hjerte, at bede en bøn som denne:

”Kære Himmelske Fader.

Jeg indrømmer, at jeg har sat min tro til en religion og ikke til Dig alene. Jeg har prøvet at fortjene Himmelen ved at opfylde min kirkes gode gerninger. Men nu ser jeg, at gode gerninger aldrig kan føre mig til Himmelen. Kun ved at acceptere Jesus, kan jeg opnå evigt liv. Lige nu beder jeg Jesus om at komme ind i mit hjerte og frelse mig. Jeg angrer mine synder, og jeg angrer, at jeg har sat min lid til den romerskkatolske kirke. Fra nu af vil jeg sætte min lid til Jesus Kristus alene. Tak for, at du viste mig sandheden og for, at du har frelst min sjæl. Tak for, at du har givet mig forsikring om Himmelen.
I Jesu Navn, Amen.”

Hvis du beder denne bøn, og mener den af hele dit hjerte, har Gud lovet, at du nu er Hans barn og er sikker på at komme i Himmelen, når du dør.

Indbildning eller tro?

Det er ikke indbildskt at tage Gud på ordet. Det kaldes tro. Da Jesus vandrede på jorden, gav Han alle, der troede på Ham, et vidunderligt løfte:

”Og når Jeg er gået bort og har gjort en Plads rede for jer, kommer Jeg igen og tager Jer til mig, for at hvor Jeg er, dér skal også I være.”
(Joh. 14, 3).

Sæt din lid til Jesus Kristus nu. Du vil blive glad for, at du gjorde det:

”thi Herren elsker Ret og svigter ej sine fromme. De onde udslettes for evigt, de gudløses Afkom udryddes;”
(Sl. 37, 28).

Barnedåb

Barnedåb er en af den katolske kirkes mest kritiske doktriner:

”Født med arvesynden behøver børn også en ny fødsel i dåben for at befries fra mørkets magter og bragt i frihedens rige med Guds børn, til hvilket alle mennesker er kaldede. Den fuldstændige vederlagsfrie frelse af nåde viser sig specielt i barnedåben. Kirken og forældrene ville nægte et barn den uvurderlige nåde at blive et Guds barn, hvis de ikke blev skænket dåben kort efter fødslen.”
(S. 319, § 1250).

Katekismen fortæller os oprindelsen til denne doktrins hjørnesten:

”Brugen af barnedåb er en ældgammel tradition i kirken. Der er klare vidnesbyrd om denne praksis fra 2. århundrede af ...”
(S. 319, § 1252).

Hér indrømmer katekismen, at denne doktrin ikke er baseret på Skriften. Det er en menneskeskabt tradition. Paulus’s advarsel passer godt ind her:

”Tag jer i Agt, at ikke nogen skal fange jer ved verdslig Visdom og tomt Bedrag, som støtter sig på Menneskers Overlevering og Verdens ”Magter”, ikke på Kristus.”
(Kol. 2, 8).

Dåben i Bibelen.

Hvad, der gør denne praksis specielt forstyrrende, er, at Bibelen ikke én eneste gang omtaler, at et barn er blevet døbt. Tværtimod, enhver omtale af dåb involverer mennesker, gamle nok til at høre og modtage Evangeliet.

”Men da Jesus var blevet døbt, steg Han straks op af Vandet, ...”
(Matt. 3, 16).

Gennem hele Bibelen følger dåben altid efter frelse. Den etiopiske hofmand, der blev ført til frelse af Filip, var voksen, da han blev døbt:

”... og de steg begge ned i Vandet, både Filip og Hofmanden; og han døbte ham.”
(Ap. 8, 38).

Andre blev døbt, efter at de var kommet til troen:

”Men Synagogeforstanderen Krispus kom til Tro på Herren tillige med hele sit Hus; og mange andre af Korinterne, som hørte Ordet, troede og lod sig døbe.”
(Ap. 18, 8).

Efter at folket gav agt på Johannes Døberens budskab om at ”angre”, lod de sig

”... døbe af ham i Jordanfloden, idet de bekendte deres Synder.”
(Matt. 3, 6).

Det er indlysende, at nyfødte spædbørn ikke kan angre, tro eller bekende deres synder.
Derfor er de ikke kvalificerede til at blive skriftsmæssigt døbt.

Den filippinske fangevogter.

Da den filippinske fangevogter, der vogtede apostelen Paulus, spurgte, ”Hvad skal jeg gøre for at blive frelst?” (Ap. 16, 30), svarede Paulus ”... Tro på Herren Jesus, ...” (v. 31) Efter, at fangevogteren troede, døbte Paulus ham (v. 33).

Da Peter prædikede i Apostlenes Gerninger, andet kapitel:

”De, som nu tog imod Hans Ord, blev døbt; og på den Dag blev der føjet omtrent tre tusinde Sjæle til.”
(Ap. 2, 41).

Da Filip prædikede for folket i Samaria, blev mænd og kvinder døbt, men ingen spædbørn blev døbt:

”Men nu, da de troede Filip, som forkyndte Evangeliet om Guds Rige og om Jesu Kristi Navn, lod de sig døbe, både Mænd og Kvinder.”
(Ap. 8, 12).

Hvis Guds Ord er så udtrykkeligt, at kun de, som er gamle nok til at høre og modtage Guds Ord, skulle døbes, hvorfor forlanger katolicismen så, at nyfødte spædbørn skal døbes. Er det for at føre mennesker i bondage til kirken straks efter deres fødsel? Du må afgøre det spørgsmål i dit eget hjerte.

Konklusion.

Da du blev døbt som spædbarn, blev du da virkelig døbt, eller fik du kun stænket noget vand på dig? Det afhænger helt af, hvilken side du vil tro på –Guds Ord eller menneskers overlevering. Husk ordene Jesus udtalte til de religiøse ledere på Hans dage:

”...Hvor smukt, at I ophæver Guds Bud, for at holde jeres egen Overlevering!”
(Mar. 7, 9).

Forvandling af brød og vin (transsubstantiation).

Under messen påberåber præsten sig at have magt til, på en overnaturlig måde, at forvandle brød og vin til Jesu Kristi virkelige legeme og blod:

”Konciliet i Trient opsummerer den katolske tro ved at erklære: ”Fordi Kristus, vor genløser, sagde, at det var i sandhed Hans legeme, som Han ofrede i form af brød og vin, har det altid været Guds kirkes overbevisning, og dette hellige koncilium igen erklærer, at ved indvielse af brødet og vinen sker der en forandring af hele brødets substans til substansen af Kristus vor Herres legeme og af hele vinens substans til substansen af hans blod. Denne forandring har den hellige, katolske kirke passende og rettelig kaldt transsubstantiation.”
(S. 347, § 1376).

Katekismens citat afslører, at den katolske kirke stadigvæk fastholder denne doktrin, der blev defineret ved konciliet i Trient:

”I hjertet af eukaristiens celebrering (alterets sakramente) er brød og vin, ved Kristi Ord og påkaldelse af Helligånden, blevet Kristi Legeme og Blod.”
(S. 336, § 1333).

Katekismen specificerer endog, hvornår Kristus kommer ind i eukaristien, og hvor længe han forbliver der:

”Kristus’s nærværelse i eukaristien begynder i det øjeblik, den indvies, og forbliver så længe eukaristiens ydre skikkelser er til stede. Kristus er nærværende fuldt og helt i hver af de to substanser på en sådan måde, at brødsbrydelsen ikke deler Kristus.”
(S. 347, § 1377).

Siden katolicismen lærer medlemmerne at tage del i bogstavelig kannibalisme, kræver denne doktrin seriøs granskning. Til at begynde med må vi afgøre denne doktrins oprindelse. Er den fra Gud, eller er den en menneskelig overlevering? Katolicismen insisterer på, at den er i overensstemmelse med de Hellige Skrifter og citerer Jesus Ord i Johannes Evangeliet:

”... hvis I ikke spise Menneskesønnens Kød og drikker Hans Blod, har I ikke Liv i jer. Den, som æder Mit Kød og drikker Mit Blod, har evigt Liv, og Jeg skal oprejse ham på den yderste Dag.”
(Joh. 6, 53-54).

Selvom dette ene vers ikke ser ud, som om det lærer om kannibalisme, bliver meningen klar, hvis du læser hele stykket i dets sammenhæng. Lige før Jesus kommer med denne udtalelse, siger Han:

”Thi Guds Brød er det Brød, som kommer ned fra Himmelen og giver Verden Liv. Da sagde de til Ham: ”Herre! Giv os altid det Brød!” Jesus svarede dem: ”Jeg er Livets Brød. Den, som kommer til Mig, skal ikke hungre; og den, som tror på Mig, skal aldrig tørste.””
(Joh. 6, 33-35).

Denne lære er i overensstemmelse med resten af Bibelens Skrifter. Evt liv kommer ved at tro på Jesus Kristus, ikke ved at spise Hans legeme. Herren går videre og tydeliggør dette:

”Thi dette er Min Faders Vilje, at enhver, som ser Sønnen og tror på Ham, skal have evigt Liv, og Jeg skal oprejse ham på den yderste Dag.”
(Joh. 6, 40).

Igen pointerer Jesus, at evigt liv kommer af at tro på Ham. Da Herrens disciple knurrede af Hans Ord, forklarede Jesus:

”Det er Ånden, som gør levende, Kødet gavner intet; de Ord, som jeg har talt til jer, er Ånd og er Liv.”
(Joh. 6, 63).

Jesus talte åndeligt, ikke korporligt. Han forklarede, at åndeligt set kommer alt liv gennem troen på Ham, ikke ved at spise Hans legeme.

Intet andet sted i Bibelen bifalder Gud kannibalisme. Faktisk forbyder Gud denne praksis:

”Dog Kød med Sjælen, det er Blodet, må I ikke spise.”
(1 Mos. 9, 4).

”... Ingen af Eder må nyde Blod; heller ikke den fremmede, der bor iblandt Eder, må nyde Blod.”
(3 Mos. 17, 12).

Gud ville aldrig befale sine børn at gøre noget, han allerede havde forbudt.

Bibelens hensigt.

Paulus instruktioner i Første Brev til Korinterne, 11 belyser emnet yderligere:

”Thi fra Herren har Jeg modtaget, hvad jeg også har overleveret jer, at Herren Jesus i den Nat, da han blev forrådt,

tog Brød, takkede, brød det og sagde: ”Dette er Mit Legeme, som gives for jer; gør dette til ihukommelse af Mig!”
(1 Kor. 11, 23-24).

Da Jesus sagde, "Tag, spis: Dette er mit Legeme", foreslog Han ikke, at de skulle række ud og spise Hans legeme bogstaveligt. Bare at foreslå det er absurd. Han talte i åndelig forstand om det, Han skulle udrette på korset.

Bemærk, hvordan dette vers slutter: "... gør dette til Ihukommelse af Mig!" At fejre Herrens Nadver er en ihukommelse af Kristi gerning på Golgata, ikke en rekonstruktion eller genopførelse. Det samme gælder for Kristi blod:

"Ligeså tog Han også Kalken efter Aftensmåltidet og sagde: "Denne Kalk er den nye Pagt ved Mit Blod; gør dette, så ofte som I drikker den, til Ihukommelse af Mig."
(1 Kor. 11, 25).

Jesus selv lærte det samme ved den sidste nadver:

"Og han tog et Brød, takkede og brød det, gav dem det og sagde: "Dette er Mit Legeme, som gives for jer; gør dette til Ihukommelse af Mig!"
(Luk. 22, 19).

Konklusion.

Da transsubstantionen er en anden, i modstrid med Bibelen, katolsk, menneskeskabt overlevering, venter adskillige, intrigante spørgsmål på at blive besvaret:

- Hvorfor tager den katolske kirke, med fuldt overlæg, et vers ud af Skriftens sammenhæng og opbygger en doktrin, som Bibelen selv sagt ikke lærer?
- Hvorfor vil den katolske kirke hellere have dig til at spise Gud, end at du tror på Ham?
- Og allervigtigst, kan du deltage i denne praksis, nu da du kender sandheden?

"Altså når man ved, hvad der er det rigtige, og ikke gør det, er man skyldig i Synd."
(Jak. 4, 17).

14

Maria frelser.

Spiller Maria, Jesus moder, en rolle for menneskehedens frelse?:

”Optaget til Himmelen lagde hun (Maria) ikke sin frelsesgerning til side, men gennem hendes mangfoldige mellemværender fortsætter hun med at bringe os den evige frelses gaver ...”
(S .252, § 969).

”Ved at være lydige blev hun (Maria) årsag til frelse for sig selv og for hele den menneskelige race.”
(S. 125, § 494).

Er denne doktrin bibelsk? Ifølge Guds Ord har Maria aldrig haft noget som helst med frelsesprocessen at gøre. Skriften viser, at Jesus er den ENESTE, som kan bringe frelse:

”Og der er ikke Frelse i nogen anden; thi der er ikke under Himmelen givet Mennesker noget andet Navn, hvorved vi kan frelses.”
(Ap. 4, 12).

Jesus selv erklærede, at Han er den ENESTE vej til Himmelen:

”Jesus svarer: ”Jeg er Vejen og Sandheden og Livet; ingen kommer til Faderen uden ved Mig.”
(Joh. 14, 6).

”Jeg er Døren; om nogen går ind gennem Mig, han skal blive frelst; ...”
(Joh. 10, 9).

Alligevel insisterer katekismen:

”Hun (Maria) er uadskilleligt forbundet med sin Søns frelsesværk.”
(S. 303, § 1172).

Endnu en gang afhænger det af, hvem du vil tro på, Bibelen eller kirketraditionen. Bibelen er ufejlbarlig klar:

”Jeg, Jeg alene er Herren, uden Mig er der ingen Frelser.”
(Es. 43, 11).

”Og Jeg er Herren din Gud, fra du var i Ægyptens Land; du kender ej Gud uden Mig, uden Mig er der ingen Frelser;”
(Hos. 13, 4).

””min Gud, min Klippe, ... min Frelser ...”
(2 Sam. 22, 3).

Før Jesus blev født, bebudede en engel, at Han ville blive Frelseren:

”Hun skal føde en Søn, og ham skal du give Navnet Jesus; thi Han skal frelse sit Folk fra dets Synder.”
(Matt. 1, 21).

Efter Jesus fødsel gentog engelen sit budskab:

”Thi Eder er i Dag en Frelser født i Davids By; Han er Kristus, Herren!”
(Luk. 2, 11).

Om og om igen læser vi, at Jesus er vor Frelser:

”...; thi vi har selv hørt Ham og ved nu, at Han i Sandhed er Verdens Frelser.”
(Joh. 4, 42).

”Ham (Jesus) har Gud med sin højre Hånd ophøjet til Fyrste og Frelser ...”
(Ap. 5, 31).

”Af Hans Slægt lod Gud, således som Han havde forjættet, en Frelser fremstå for Israel – det er Jesus.”
(Ap. 13, 23).

”men nu ved vor Frelses Jesu Kristi Tilsynekomst ...”
(2 Tim. 1, 10).

”... Nåde og Fred fra Gud Fader og Kristus Jesus, vor Frelser!”
(Tit. 1, 4).

”som Han i rigt Mål udgød over os ved Jesus Kristus, vor Frelser,”
(Tit. 3, 6).

”...at Faderen har sendt sin Søn som Frelser for Verden.”
(1 Joh. 4, 14).

Læs Peters Ord, ham der bliver anset for at være katolicismens første pave:

”... ved vor Guds og Frelses Jesu Kristi Retfærdighed ...”
(2 Pet. 2, 1).

”... når De ved Erkendelse af Herren og Frelseren Jesus Kristus ...”
(2 Pet. 2, 20).

Peter vidste bestemt, at Jesus, og ikke Maria, var Frelseren. Peter ærede Jesus som Frelser, ikke Maria:

”I skal derimod vokse i Vor Herres og Frelses Jesu Kristi Nåde og Erkendelse. Ham tilhører Herligheden både nu og indtil Evighedens Dag.”
(2. Pet. 3, 18).

Denne samme Peter erklærer:

”I ved jo, at det ikke var med forkrænkelige Ting, med Sølv eller Guld, I blev løskøbt fra det tomme Liv, I havde arvet fra Forfædrene. Men med Kristi dyrebare Blod som med Blodet af et Lam uden Plet og Lyde.”
(1 Pet. 1, 18-19).

Uden at sætte spørgsmålstegn, Jesus er vor Frelser, ikke Maria.

Konklusion.

Dette kapitels fakta efterlader adskillige spørgsmål, som kræver et svar:

- Hvorfor ønsker den katolske kirke, at mennesker skal se hen til Maria i stedet for Jesus for frelse?
- Hvorfor bliver æren taget fra Jesus og givet til Maria?
- Hvis Maria spiller en rolle for frelsen, hvorfor har Gud så ikke fortalt os det i sit Ord.
- Og allervigtigst, hvem vil du sætte din lid til for at blive frelst? Maria i den katolske kirkes tradition eller Jesus efter Guds Ord?

”Det Borgersamfund, vi tilhører, er jo i Himlene, og derfra venter vi også **Herren Jesus Kristus som Frelser;**”
(Fil. 3, 20).

16

Maria: Frelst fra fødslen.

Katolicismen hævder, at Maria aldrig syndede og således var forløst (frelst) fra det øjeblik, hun fødtes:

”Ved Guds nåde forblev Maria fri for enhver personlig synd hele livet igennem.”
(S. 124, § 493).

”Ved at vie sit liv helhjetet til den guddommelige vilje for frelse, uden en eneste synd til at hindre hende, gav hun sig fuldstændigt til personen og til sin Søns gerning ...”
(S. 124, § 494).

”Maria er den mest excellente frugt af forløsning (SC 103): Fra det første øjeblik af hendes undfangelse, var hun fuldstændig bevaret fra besmittelse af arvesynden, og hun forblev ren fra al personlig synd gennem hele sit liv.”
(S. 128, § 508 – Se også S. 191, § 722).

Hvis du undrer dig over, om denne doktrin forekommer i Guds Ord, så gør den det ikke. Katakismen indrømmer, at dette er endnu en af kirkens traditioner:

”Gennem århundreder er kirken blevet stadig mere bevidst om, at Maria, ”fuld af Nåde” gennem Gud, var forløst fra det øjeblik, hun undfangedes.”
(S. 123, § 491).

Men Bibelen identificerer Jesus som den eneste syndefri, ikke Maria:

”Den (Jesus), som ikke kendte til Synd, har Han gjort til Synd for os, for at vi kunne blive Guds Retfærdighed i Ham.”
(2 Kor. 5, 21).

Bortset fra Herren Jesus udtrykker Bibelen helt klart, at ingen anden nogensinde har været syndefri:

”Alle har jo syndet og mangler Herligheden fra Gud”
(Rom. 3, 23).

”således som der står skrevet: ”Der er ingen retfærdig, ikke én;”
(Rom. 3, 10).

”afvegne er alle, til Hobe fordærvede, ingen gør godt, end ikke en eneste.”
(Rom. 3, 12).

Læg mærke til, at ingen af disse vers siger ”alle har syndet, undtagen Maria”.

”Men Skriften har indesluttet alt under Synd ...”.
(Gal. 3, 22).

Maria vidste, at hun behøvede en Frelser.

I Lukas Evangeliet indrømmer Maria selv, at hun var en synder. Ellers ville hun aldrig have konkluderet, at hun behøvede en Frelser:

”Da sagde Maria: ”Min Sjæl højlover Herren, og min Ånd fryder sig over Gud, min Frelser;
(Luk. 1, 46-47).

Alligevel forlanger den katolske kirke, at dens medlemmer skal tilbede Maria:

”Kirkens tilbedelse af den Velsignede Jomfru er væsentlig i kristen gudsdyrkelse.”
(S. 253, § 971).

Ophøjede Jesus Maria?

Her fremgår det, hvordan Jesus refererede til sin moder, da Maria spurgte efter Ham:

”... ”Hvem er min Moder, og hvem er mine Brødre?” Så rakte han sin Hånd ud over sine Disciple og sagde: ”Se, her er Min Moder og mine Brødre! Thi enhver, der gør Min himmelske Faders Vilje, han er Min Broder og Søster og Moder.””
(Matt. 12, 48-50).

Jesus sagde ikke, ”Vis denne velsignede Kvinde ind.” Snarere svarede Han, at enhver, der adlyder Guds ord, er ligestillet med Maria. Jesus nægtede at ophøje hende.

Når andre ophøjede Maria.

Da en kvinde kom til Jesus, og bestræbte sig på at ophøje Maria, se da hvordan Herren reagerede:

”... en Kvinde af Skaren opløftede sin Røst og sagde til Ham: ”Saligt det Moderliv, som bar Dig, og det Bryst, Du diede.” Men Han svarede: ”Ja, salige er de, som hører Guds Ord og bevarer det.””
(Luk. 11, 27-28).

Jesus forkynder, at de, som hører og adlyder Guds Ord, er velsignede og ophøjede over Maria. Måske Herren indskød de vers for dem, der gennem tiderne, og op til vore dage, har valgt at ignorere Guds Ord, så de i stedet kan følge kirketraditionerne.

Mønsteret.

Sandt er det, at mønsteret, vi har fulgt gennem denne bog, viser, at Jesus igen bliver berøvet den ære og ophøjethed, som tilhører Ham alene. Hellere end at anerkende Ham som den eneste syndefri, går katolicismen imod Skriften og insisterer på, at Maria også var syndefri. Hvorfor?

Konklusion.

Var Maria syndefri fra fødslen af? Katolsk tradition ønsker at tro, at hun var, men Guds Ord siger, at hun ikke var. Hvem vil du tro på?

”Thi intet Menneske er så retfærdigt på Jorden, at han kun gør gode Gerninger og aldrig synder.”
(Præd. 7, 20).

”Derfor, ligesom Synden kom ind i Verden ved eet menneske, og Døden ved Synden, og Døden således trængte igennem til alle Mennesker, fordi de alle syndede ---”
(Rom. 5, 12).

Maria: Bestandig jomfru.

Katekismen gengiver, at Maria forblev jomfru gennem hele sit liv:

”Maria forblev en jomfru i undfangelse af sin Søn, en jomfru da hun fødte Ham, en jomfru da hun bar Ham, en jomfru da hun nærede Ham ved sit bryst, altid en jomfru.”
(S. 128, § 510).

”Og således fejrer kirkens liturgi Maria som Aeiparthenos, ”den Evige Jomfru”.
(S. 126, § 499).

Enten forblev Maria jomfru, eller hun gjorde det ikke. Den stilling, du vil indtage, afhænger af, hvad du vil tro på ... menneskelige traditioner eller Guds Ord.

Bibelen fastslår, at efter at have født Jesus fik Maria flere børn:

”Er Han ikke Tømmermandens Søn? Hedder Hans Moder ikke Maria og Hans Brødre, Jakob og Josef og Simon og Judas?”
(Matt. 13, 55).

”Er Han ikke Tømmermanden, Søn af Maria og Broder til Jakob og Josef og Judas og Simon? Og bor ikke Hans Søstre her hos os? Og de forargedes på Ham.”
(Mark. 6, 3).

Apostelen Paulus skrev:

”Af de andre Apostle så jeg ingen, kun Jakob, Herrens Broder.”
(Gal. 1, 19).

Fordi disse vers åbenlyst modsiger katolsk doktrin, giver katekismen følgende forklaring:

”Kirken har altid forstået disse passager som ikke refererende til andre børn af Maria. Faktisk er Jacob og Josef, ”Jesus brødre”, sønner af en anden Maria, en discipel af Kristus ...”
(S. 126, § 500).

En anden Maria? Hvorfor fordrejes Skriften? Disse vers refererer tydeligt til Maria, Jesu moder. Så hvorfor vildleder den katolske kirke helt bevidst sine medlemmer?

Er det for at propagandere for et afbillede af Maria som et guddommeligt væsen, der er ophøjet over et normalt, ægteskabeligt forhold med hendes ægtemand Josef?

Er det for at få Maria til at virke mere som nutidige præster og nonner, der lever et liv i cølibat?

Dette er spørgsmål, du selv må besvare.

Den hedenske sammenhæng.

Hvorfor ophøje Maria til dette "evige jomfrustadium"? Selvom det er uden for denne bogs rammer, er der en forbavsende lighed mellem den romerskkatolske Maria og de hedenske gudinder, der blev tilbedt på det Gamle Testaments dage. Det ville forurolige samtlige katolikker, at Maria, i deres religion, mere minder om en hedensk gudinde end om Bibelens Maria, Jesu moder.

Konklusion.

Var Maria denne mystiske, "evige jomfru", eller var hun ikke? Dit valg er igen det samme. Accepter menneskelig tradition og forkast Guds Ord. Eller tro Guds Ord, som der står skrevet:

"Summen af Dit Ord er Sandhed, og alt Dit retfærdige Lovbud varer evigt."
(Sl. 119, 160).

19

Maria: Vor formidler.

Mange trofaste katolikker beder passioneret til Jomfru Maria i den tro, at hun er mægleren, der går i forbøn hos Faderen på deres vegne:

"Derfor påkaldes den velsignede Jomfru i kirken under titler som Talsmand, Hjælper, Velgører og Mediatrix (forsoner)."
(S. 252, § 969).

Her er fire bestemte titler tilskrevet Maria. Opfylder hun dem? Lad os se på hver enkelt af dem:

Talsmand.

Troen på, at Maria er en mægler ind for Faderen, er endnu en menneskeskabt tradition, uden støtte i Skriften. Desuden trodser det Bibelen, der erklærer, at Jesus, ikke Maria, er den eneste Talsmand:

”... Men synder nogen, så har vi en Talsmand hos Faderen, Jesus Kristus, den retfærdige;”
(1 Joh. 2, 1).

Hjælper.

Endnu engang, Bibelen overensstemmer ikke med katolicismen ved at erklære, at Jesus, ikke Maria, er den eneste overnaturlige hjælper:

”Se, min Hjælper er Gud, Herren støtter min Sjæl!”
(Sl. 54, 6).

”så vi frimodigt kan sige: ”Herren er min Hjælper, jeg vil ikke frygte; hvad kan et Menneske gøre mig.”
(Hebr. 13, 6).

”Den retfærdiges Lidelser er mange, men Herren frier ham af dem alle;”
(Sl. 34, 20).

Aldrig med Guds Ord nævnes Maria som værende en overnaturlig hjælper.

Velgører.

Her er endnu en menneskelig overlevering. Bibelen kalder ikke en eneste, inklusiv Maria, en ”velgører”.

Mediatrix (forsoner).

Bibelen opløfter ikke Maria til forsoner, men den viser hen til Jesus som den eneste forsoner eller mellemmand:

”Thi der er kun én Gud, og kun én Mellemmand imellem Gud og Mennesker: Mennesket Kristus Jesus,”
(1 Tim. 2, 5).

”Og derfor er Han (Kristus) Mellemmand for en ny Pagt, ...”
(Hebr. 9, 15).

Mægler.

Funktionen som både mægler og mellemmand er at gå i forbøn for andre. Katolsk tradition tilskriver denne position til Maria, hvorimod Guds Ord opløfter Herren, Jesus Kristus, som den eneste mellemmand:

”Thi Kristus gik ikke ind i en Helligdom, som er gjort med Hænder og kun er et Billede af den sande, men ind i selve Himmelen for nu at træde frem for Guds Åsyn til bedste for os.”
(Hebr. 9, 24).

”Derfor kan han også helt og fuldt frelse dem, som kommer til Gud ved Ham, fordi Han altid lever, så Han kan gå i Forbøn for dem.”
(Hebr. 7, 25).

Skriften kan ikke være mere ligefrem med hensyn til identiteten af den sande mellemmand:

”... Kristus er den, som er død, ja meget mere: som er opstanden, som er ved Guds højre Hånd, som også går i Forbøn for os.”
(Rom. 8, 34).

Bibelen viser, at enhver, som går til Faderen, må gå gennem Jesus Kristus:

”Thi ved Ham (Jesus) har vi, begge Parter i én Ånd, adgang til Faderen.”
(Ef. 2, 18).

”Således var fra evige Tider det Forsæt, som Han udførte i Kristus Jesus, Vor Herre; i Ham har vi Frimodighed og tillidsfuld Adgang ved Troen på Ham.”
(Ef. 3, 11-12).

Maria nævnes **aldrig** som en, der går i forbøn for os.

Jesus degraderes igen.

Bibelen er afgjort definitiv. Jesus er den eneste Talsmand, Hjælper, mellemmand og Den som går i forbøn for os ind for Faderen. Og alligevel fratager katolsk tradition Ham disse fire titler og lægger dem i Marias skød. Hvorfor?

Hvorfor degraderes Jesus i hver omgang? Hvorfor er katolicismen fast besluttet på at tage alt, hvad Bibelen tilskriver Jesus, og give det til nogen eller noget andet?

Hvis Maria er så ophøjet, hvorfor udtrykte Bibelens mænd, som apostelen Paulus, sig da således:

”Thi jeg havde fattet det Forsæt ikke at ville vide af noget andet, medens jeg var iblandt jer, end Jesus Kristus og det som korsfæstet.”
(1 Kor, 2, 2).

Konklusion.

Nu kender du både Bibelens og den katolske tradition. Vil du forkaste Guds Ord og give Maria æren. Eller vil du forkaste menneskeskabt tradition og give Jesus Kristus æren?

”Men nu har Han fået en så meget højere Tjeneste, som Han er Mellemmand for en bedre Pagt, der er grundet på bedre Forjættelser.”
(Hebr. 8, 6).

Maria modtager en bøn.

Katolsk doktrin befaler dets medlemmer at bede til Jomfru Maria.

"Ved at bede Maria om at bede for os, erkender vi os som arme syndere, og vi vender os til "Barmhjertighedens Moder", "Den helt igennem Hellige". Må hun velkomme os som vor moder i vor sidste time for at lede os til sin søn, Jesus, i Paradis.
(S. 644, § 2677).

Det er bydende nødvendigt, at du ved, hvorvidt disse erklæringer er fra Gud eller kun menneskelige traditioner. Derfor vil vi eksaminere hver erklæring:

- Bede Maria om at bede for os: Menneskeskabt tradition forekommer ikke i Bibelen.
- Barmhjertighedens Moder: Menneskeskabt tradition.
- Maria er Den helt igennem Hellige: Menneskeskabt tradition. Vi har allerede set, at Gud er den "Eneste Hellige".
- Maria leder os til Jesus: Menneskeskabt tradition, findes ikke blandt Guds Ord.

Kære katolske ven prøv at forstå, at Gud aldrig har sagt noget som helst om disse ting. De er alle menneskeskabte traditioner og lærer, der kommer fra de tidligere, katolske ledere:

"Helt tilbage fra Oldtiden er den Velsignede Jomfru blevet æret med titlen som "Guds Moder", til hvis beskyttelse den trofaste flyer og farer i nød ..."
(S. 253, § 971)

Intet sted, siger Jesus, eller nogen anden i Bibelen, at man skal bede til Maria. Dette er en gammel, katolsk tradition, indført af katolske ledere og overleveret frem til vore dages katolikker.

Hvem skulle vi bede til?

Bibelen modsiger direkte katekismen ved at retlede mennesker til at bede til Gud alene:

"Kald på Mig, så vil jeg svare dig og kundgøre dig store og lønlige Ting, du ikke kender."
(Jer. 33, 3).

"Og kald på Mig på nødens Dag,; jeg vil udfri dig, og du skal ære Mig."
(Sl. 50, 15).

Når nød og vanskeligheder melder sig, påkald Gud, ikke Maria.

"Ly til min Bøn, o Herre, lån Øre til min tryglende Ryst! På nødens Dag påkalder jeg Dig, thi du svarer mig."
(Sl. 86, 6-7).

"kalder Han på mig, svarer jeg Ham, i trængsel er jeg hos Ham, jeg frier Ham og giver Ham ære;"
(Sl. 91, 15).

Hundredvis af skriftsteder lærer os bogstaveligt talt, at vi skal fly til Gud, når vi er i nød og trængsel. Ikke en eneste gang opmuntrer et enkelt vers os til at bede til Maria:

"De retfærdiges Frelse kommer fra Herren, deres Tilflugt i Nødens Stund;"
(Sl. 37, 39).

"Herre, vær os nådig, vi bier på Dig, vær du vor Arm hver Morgen, vor Frelse i Nødens Stund!"
(Es. 33, 2).

"Salig den Mand, der tager sig af de svage, ham frelser Herren på ulykkens Dag."
(Sl. 41, 1).

Skal man kaste byrderne på Maria?

"Kast din Byrde på Herren, så sørger Han for dig, den retfærdige lader Han ikke i evighed rokkes."
(Sl. 55, 23).

Konge David bad dagen lang ... til Gud:

"Jeg, jeg råber til Gud, og Herren vil frelse mig. Jeg klager og stønner ved Kvæld, ved Gry og ved Middag; min Røst vil Han høre."
(Sl. 55, 17-18).

Salmisten forkynder:

"Nær er Herren hos alle, som kalder, hos alle, som kalder på Ham i Sandhed."
(Sl. 145, 18).

I det Nye Testamente læser vi:

"Vær ikke bekymrede for noget, men lad i alle Ting jeres Ønsker komme frem for Gud, idet I beder og bønfaller under Taksigelse;"
(Fil. 4, 6)

Hvem vil du bede til?

Guds ord siger bed til Gud, katolicismen vil hellere have dig til at bede til Maria. Atter må man undre sig over, hvorfor katekismen degraderer Jesus og ophøjer Maria. Det ser ud, som om den katolske kirke ikke ønsker, at dens medlemmer henvender sig til Jesus med noget som helst. Og dog, Jesus udtalte denne invitation:

"Kom hid til Mig, alle I, som er trætte og tyngede af Byrder, og Jeg vil give jer Hvile."
(Matt. 11, 28).

Enten er Bibelen forkert, eller katolicismen holder dig væk fra Ham, som er rede og villig til at imødekomme alle dine behov.

Konklusion.

Her er endnu en kritisk beslutning, som du må tage. Vil du følge den katolske tradition, skabt af mennesker, og bede til Maria? Eller vil du adlyde de Hellige Skrifter og vende dine bønner direkte til Gud?

"Jeg, jeg råber til Gud, og Herren vil frelse mig."
(Sl. 55, 17).

21

Maria: Dronning over alle ting.

Katolicismen hævder, at ved Marias død tog Herren hende op til Himmelen og gav hende titlen, "Dronning over alle ting":

"Til sidst blev den Ubesmittede Jomfru, fri for besmittelse af arvesynden, da hendes livsbane på jorden var fuldført, taget op, krop og sjæl til himmelsk herlighed, og ophøjet af Herren til Dronning over alle ting."
(S. 252, § 966).

Endnu en gang kolliderer Guds Ord med katolsk doktrin. Skriften ikke alene underviser i en sådan doktrin, men fordømmer den. I Jer. 44, 9 læser vi om tilbedelse af en falsk gudinde, kendt som "Himmeldronningen", en praksis der fremkalder Guds vrede:

"Børnene sanker Brænde, Fædrene tænder Ild, og Kvinderne ælter Dej for at bage Offerkager til Himmelens Dronning og udgyde Drikofre for fremmede Guder og krænke Mig."
(Jer. 7, 18).

Hvorfor tilbad disse mennesker den falske gudinde kaldet Himmeldronningen? Det var en menneskelig tradition, der var overleveret dem:

"nej, vi vil opfylde hvert Løfte, som er udgået af vor Mund, og tænde Offerild for Himmelens Dronning og udgyde Drikofre for hende, som vi og vore Fædre, vore Konger og Fyrster ..."
(Jer. 44, 17).

Har katolicismen ladet det samme hedenske ritual, som vakte Guds vrede, gå videre til efterfølgende generationer?

Hedenske religioner.

Selvom det er uden for denne bogs rammer, ville nysgerrige katolikker blive fascinerede af at studere de mange, falske religioner og opdage, hvor mange af disse, der har tilbedt "Himmeldronningen". Selv når katolicismen stilles over for dette faktum, er det påfaldende, at den insisterer på, at Gud gav Maria et navn, der ofte blev brugt om falske gudinder.

Hvem skal ophøjes?

Selvom katolicismen insisterer på at ophøje Maria, ophøjer Bibelen kun Gud den Almægtige:

"Løft Dig, o Gud, over Himlen, din Herlighed være over al Jorden!"
(Sl. 57, 6).

"... thi alt i Himmelen og på Jorden er dit; dit, o Herre, er Riget, og selv løfter du Dig som Hoved over alle."
(1 Krøn. 29, 11).

"..., ophøjet være Min frelses Gud,"
(Sl. 18, 47).

"Hold inde og kend, at Jeg er Gud, ophøjet blandt Folkene, ophøjet på Jorden!"
(Sl. 46, 11).

"... thi Guds er Jordens Skjolde, højt ophøjet er Han!"
(Sl. 47, 10).

"Ophøjet er Herren, thi Han bor i det Høje, Han fylder Zion med Ret og Retfærd."
(Es. 33, 5).

Gud modtager Lovprisning gennem Jesus Kristus.

Bibelen forkynder, at Gud modtager lovprisning gennem Herren Jesus Kristus. I det Nye Testamente forekommer navnet "Jesus" 943 gange. Navnet "Kristus" forekommer 533 gange, medens "Herren Jesus" forekommer 115 gange.

De første fire bøger i det Nye Testamente (Evangelierne) beskriver Jesu fødsel, liv, død og opstandelse, medens resten af det Nye Testamente drejer sig om Ham.

Maria, derimod, forekommer i Guds Ord kun et fåtal af gange, og da aldrig som dronning af noget som helst:

"Derfor har også Gud højt ophøjet Ham og skænket Ham Navnet over alle Navne, for at i Jesu Navn hvert knæ skal bøje sig i Himmel og på Jord og under Jorden,"
(Fil. 2, 9-10).

"... Værdig er Lammet, det slagtede (Jesus), til at få Kraft og Rigdom og Visdom og Styrke og Pris og Ære og Lov!"
(Åb. 5, 12).

Hvem skulle modtage al lovprisning? Gud ... gennem Jesus Kristus:

"... for at Gud i alt må blive herliggjort ved Jesus Kristus. Ham tilhører Herligheden og Magten i Evighedernes Evigheder! Amen."
(1 Pet. 4, 11).

"Ham har Gud med sin højre Hånd ophøjet til Fører og Frelser for at give Israel Omvendelse og Syndernes Forladelse."
(Ap. 5, 31).

Jeg er sikker på, at du ser mønsteret igen. Mens Bibelen ophøjer Jesus Kristus, er katolicismen fast besluttet på at degradere Jesus og ophøje Maria.

Hvorfor er Jesus Kristus, Han der ofrede sit liv og led den grusomme tortur på korset, tilsidesat og erstattet med en kvinde, der kun er et dødeligt menneske?

Konklusion.

Katolicismen insisterer på, at Herren opløftede Maria til rang af "Dronning over alle ting". Og dog erklærer Bibelen, at tilbedelse af "Himmeldronningen" vækker Guds vrede.

Hvad vil ud sætte din lid til, menneskelige traditioner eller Guds Ord?

"Derfor har også Gud højt ophøjet Ham og skænket Ham Navnet over alle Navne, ..."
(Fil. 2, 9-11).

22

Messen

Hvis man skal tro katekismen, så, hver gang messen udøves, bliver Kristus gerning på korset nærværende, og frelsesgerningen gentages:

"I dette guddommelige offer, som fejres i Messen, den samme Kristus, der ofrede sig selv én gang som et blodigt offer på korsets alter, ofres nu som et ublodigt offer."
(S. 344, § 1367).

"Når kirken fejrer eukaristien (nadverens sakramente), ihukommer hun Kristus Påske, og den gøres nærværende. Så ofte, som korsets offer, ved hvilket Kristus, vort offerlam, er ofret, fejres på alteret, udføres forsoningsværket."
(S. 343, § 1364).

Men Bibelen viser, at forsoningsværket var en engangsforeteelse, der var fuldført, da Jesus døde på korset:

"... Men nu er Han én gang for alle ved Tidernes Fuldendelse åbenbaret for ved sit Offer at bortskaffe Synden."
(Hebr. 9, 26).

"og i den er vi blevet helligede, ved at Jesu Kristi Legeme én gang for alle er blevet ofret."

(Hebr. 10, 10).

Da Jesus udgød sit blod, købte denne engangsforeteelse evig forløsning for alle, der satte deres tro og lid til Kristus alene:

”gik Han, ikke med Blod af Bukke eller Kalve, men med sit eget Blod én gang for alle ind i Helligdommen og vandt en evig Forløsning.”
(Hebr. 9, 12).

Bibelen betoner specielt, at dette offer ikke behøver at udføres dagligt:

”en, der ikke som de andre Ypperstepræster hver Dag har nødig at bringe Ofre først for sine egne Synder, og så for Folkets; thi det gjorde Han én Gang for alle, da Han ofrede sig selv.”
(Hebr. 7, 27).

Og dog stejler katekismen:

”Hver gang, dette mysterium fejres, gentages forsoningsværket ...”
(S. 354, § 1405).

Men Guds Ord er ligeså ubøjelige og siger, at Kristus død var en engangsforeteelse:

”således skal også Kristus, efter én gang at være blevet ofret for at bære manges Synder ...”
(Hebr. 9, 28).

”Men Han har frembåret ét Offer for Synder og derefter for bestandig taget Sæde ved Guds højre Hånd”
(Hebr. 10, 12).

Jesus gjorde alt, hvad der var nødvendigt, for at tilvejebringe menneskets frelse, da Han døde på korset. Intet yderligere har nogen sinde været nødvendigt.

Hvem får æren?

For katekismen at hævde, at den katolske kirke spiller en rolle i Kristi forsoningsværk, er at stjæle fra Kristus, hvad der alene tilkommer Ham, for hvad Han fuldførte på Golgata.

Ifølge Guds Ord gjorde Kristus alt, én gang for alle. Hans død var en guddommelig handling, det vidunderligste offer, der nogensinde er fuldført. Det skete én gang for aldrig at blive gentaget. Og dog insisterer katekismen:

”Kristus offer og eukaristiens offer er ét og samme offer.”
(S. 344, § 1367).

Så elskværdigt som muligt må det dog siges, at denne påstand er pure vanhelligelse. At påstå, at en præst, der udfører et religiøst ritual, har del i Jesus martrede død, er ikke mindre end blasfemi.

At associere den katolske kirkes ritualer med Kristi forsoningsværk på korset er latterligt. Den katolske kirke havde ingen del i det, der gjorde forsoning mulig, og har ingen ret til at tilskrive sig æren derfor.

Endnu en gang, katolicismen prøver at tvinge Kristus til at dele Hans øre med den katolske kirke, medens Bibelen viser, at Jesus alene fortjener ære.

Konklusion.

Til hvad vil du sætte din lid? Guds Ord ...eller menneskeskabte traditioner og den katolske kirkes lære?

”Thi også Kristus døde én gang for Synder, en retfærdig for uretfærdige, for at Han kunne føre jer til Gud. Han led Døden i Kødet, men blev vakt til live i Ånden,”
(1 Pet. 3, 18).

23

Skærsilden.

Katolicismen lærer, at efter døden sendes nogle mennesker til et sted kaldet Skærsilden for videre renselse, før de kommer til Himmelen.

”Alle, som dør i Guds nåde og venskab, men stadig er ufuldstændigt rensede, er i virkeligheden forsikrede om deres evige frelse; men efter døden gennemgår de en renselse for at opnå den hellighed, der er nødvendig for at træde ind til den himmelske glæde.”
(S. 268, § 1030).

”Kirken giver navnet Skærsild til denne endelige renselse for de udvalgte ...”
(S. 268, § 1031).

Kommer denne kritiske doktrin fra Gud, eller er det endnu en menneskeskabt tradition? Her er svaret, taget lige ud af katekismen:

”Kirken formulerede denne doktrin om tro på Skærsilden, specielt ved koncilierne i Florens og Trento.”
(S. 268, § 1031) (Tridentinerkonciliet år 1545-63).

Er det urimeligt at spørge, hvor en gruppe mænd har fået deres information, om livet herefter, til at formulere en sådan doktrin?

Kære katolske ven, hvis du beder for dine kære, som, du tror, er i Skærsilden, må du være klar over, at Gud ikke har fortalt dig, at de er der, en gruppe religiøse ledere gjorde det:

”Men i den nuværende tid er nogle af Hans disciple her på jorden. Andre er døde og er under renselse, medens endnu andre er i herlighed ...”
(S. 249, § 954).

Hvis du lider, er det ikke en gave.

Hvad, der gør denne doktrin endnu mere forstyrrende, er, at Bibelen ikke nævner, at en sådan plads findes. Ej heller lærer Bibelen, at videre renselse efter døden er nødvendig for at komme til Himmelen. Tværtimod, Guds Ord erklærer, at frelse er en fri gave:

”thi Syndens Løn er Døden, men Gud Nådegave er evigt Liv i Kristus Jesus, vor Herre.”

(Rom. 6, 23).

"... således skal der af den enes Retfærd følge Retfærdiggørelse til Liv for alle Mennesker."
(Rom. 5, 18).

Ville en oprigtig, kærlig Gud tilbyde dig evigt liv som en fri gave, derefter lade dig lide for at fortjene den og da lyve om dette i sit eget Ord?

"Thi af Nåden er I frelst ved Tro; det skyldes ikke jer selv, Guds er Gaven;"
(Ef. 2, 8).

Hvis Bibelen er til for at blive troet på, så er der intet behov for videre renselse for dem, som dør i Kristus. De er allerede retfærdiggjorte af Jesus:

"Så meget mere skal vi da, efter at vi nu er retfærdiggjorte ved Hans Blod, frelses ved Ham fra Vreden."
(Rom. 5, 9).

"og bliver retfærdiggjorte uforskyldt af Hans Nåde ved Forløsningen i Kristus Jesus,"
(Rom. 3, 24).

Apostelen Paulus tager samme pointe hjem:

"Og sådan har nogle af jer været; men I lod jer aftvætte, ja, I blev helligede, ja, I blev retfærdiggjorte ved Herren Jesu Kristi Navn og ved vor Guds Ånd."
(1 Kor. 6, 11).

Sande kristne er allerede rensede, fordi Jesus tog alle vore synder bort på korset:

"... Men nu er Han én gang for alle ved Tidernes Fuldendelse åbenbaret for ved sit Offer at bortskaffe Synden."
(Hebr. 9, 26).

Det er ikke pålagt Guds børn at lide for at opnå frelse, fordi de er købt og betalt:

"I er jo købt og Prisen betalt; ær derfor Gud i jeres Legeme!"
(1 Kor. 6, 20).

Prisen var Jesu Kristi blod:

"..., for at I skal vogte Guds Kirke, som Han købte Sig med Sit eget Blod."
(Ap. 20, 28).

Konklusion.

Hvis Bibelen er så tydelig på dette punkt, hvorfor indførte den katolske kirke så en doktrin, der har overtalt trofaste medlemmer til at give mangfoldige millioner dollars til kirken til messer og bønner for deres bortgangne kære? Du må selv besvare spørgsmålet.

Nu ved du i det mindste, at doktrinen om Skærsilden var udklækket af dødelige mænd:

"Så er der da nu ingen Fordømmelse for Dem, som er i Kristus Jesus."
(Rom. 8, 1).

24

Bøn til helgener.

Katekismen formaner dets medlemmer om at bede til dem, som, på grund af deres gode gerninger, er blevet erklæret for "helgener" af kirken:

"Vidnerne, som er gået forud for os indtil Guds rige, særligt dem, kirken anerkender som helgener, er delagtige i bønnens levende tradition, som eksempler i deres liv... De kontemplerer Gud, priser Ham og har konstant omsorg for dem, som de har efterladt på jorden. Deres forbøn er deres mest eksalterede tjeneste i Guds plan. Vi kan og bør bede dem om at gå i forbøn for os og for hele verden."

(S. 645, § 2683 – se også S. 249, § 956).

Dette kapitel må begynde med at definere ordet "helgen". Katolicismen lærer, at en helgen er en af de få udvalgte, som, på grund af gode gerninger i live, er erklæret for helgen efter døden:

"Ved at kanonisere (helgenforklare) nogle af de trofaste, det vil sige, ved højtideligt at erklære, at de praktiserede heroisk dyd og levede i tro på Guds nådegave, anerkender kirken kraften i åndens hellighed i hende og opretholder de troendes håb ved at foreslå helgenerne som deres forbilleder og talsmænd."

(S. 219, § 828).

Ifølge Skriften er imidlertid enhver, som er født på ny i tro på Kristus, hellig (eller helgen). Paulus skrev til alle de hellige (kristne) i Rom:

"sender hilsen til alle Guds elskede, som er i Rom, kaldede til at være hellige; Nåde være med Eder og Fred fra Gud vor Fader og Herren Jesus Kristus."

(Rom. 1, 7).

Mange andre vers udtrykker den samme sandhed:

”Ja, mig, den allerringeste af alle hellige, blev den Nåde givet at forkynde Hedningerne Evangeliet om Kristi uransagelige Rigdom”
(Ef. 3, 8).

”...: ”Se, Herren kommer med sine hellige Titusinder””
(Jud. 1, 14).

”Og Han gav os nogle som Apostle, andre som Profeter, andre som Evangelister, andre som Hyrder og Lærere for at gøre de hellige fuldt beredte til deres Tjenestegerning, at opbygge Kristi Legeme,”
Ef. 4, 11-12).

(Se også Ap. 9, 13; 9, 34; 9, 41; 26, 10; Rom. 8, 27; 12, 13; 15, 25; 15, 31; 16, 2; 16, 15; 1 Kor. 6, 1; 2 Kor. 1, 1; Ef. 11, 1; plus dusinvis af andre referencer fra det Nye Testamente.)

Hvorfor så denne doktrin?

Kort fortalt, scenariet er dette. Katolicismen kasserede den bibelske definition af ”en hellig” (eller helgen/engelsk: saint) og udtænkte en ny, instruerede herefter medlemmerne til at bede til disse ubibelske ”helgener”.

Spørgsmålet er, hvorfor bede til nogen som helst anden, når universets Gud i Himmelen venter på at høre og besvare bønner?

Er helgener talsmænd?

Antag, at disse såkaldte helgener ”gik i forbøn for os hos Faderen”. Men vi har allerede lært, at Jesus Kristus er vor eneste talsmand. Derfor, at foreslå anderledes, er intet andet end menneskeskabt tradition.

Her er et andet interessant citat fra katekismen angående helgener:

”Nøjagtigt som kristent fællesskab, imellem vore trosfrænder bringer os nærmere til Kristus, således knytter vores fællesskab med helgenerne os til Kristus ...”
(S. 249, § 957).

Ifølge den katolske kirke bringer bøn til helgenerne folk nærmere til Kristus. Ikke desto mindre finder du heller ikke denne doktrin i Skriften. Det er endnu en menneskeskabt lære, som hverken Jesus eller Bibelen nogen sinde har lært.

I virkeligheden er denne praksis, at kommunikere med de døde, farlig, tæt på nekromanti, der stærkt fordømmes i Bibelen. (Se 5 Mos. 18, 10-12).

Konklusion.

Det nagende spørgsmål, du må stille dig selv er: Hvorfor vil den katolske kirke hellere have dets medlemmer til at bede til døde mænd end til den levende Almægtige Gud, der hører og svarer på vore bønner?

Kom i hu, at disse menneskelige traditioner ikke er sande, og at alle dine bønner til "helgener" er værdiløse opremsninger, mange af dem formulerede af kirken selv, der minder om lignende remser i hedenske templer.

Hvis du derimod beder til Gud, vil du kunne påkalde mange underfulde, bibelske løfter:

"Lad os derfor med Frimodighed træde frem for Nådens Trone for at få Barmhjertighed og finde Nåde til Hjælp i rette Tid."
(Hebr. 4, 16).

25

At bede for de døde.

Kan de levende hjælpe de døde ved at bede for dem? Ifølge den katolske doktrin kan de:

"Kommunion med de døde. I fuld bevidsthed om denne kommunikation af hele Kristi Mystiske Legeme, har kirken, i dens pilgrims medlemmer fra den kristne religions allerførste dage, med stor respekt æret mindet om de døde, og fordi det er en hellig og gavnlig tanke at bede for de døde, at de må blive løst fra deres synder, tilbyder den forbøn for dem. Vor bøn for dem er i stand til, ikke alene at hjælpe dem, men også at gøre deres mægling for os effektiv."
(S. 250, § 958).

Tre påstande i ovennævnte paragraf modsiger Bibelen. Lad os se på dem enkeltvis:

1. *Det er en hellig og gavnlig tanke at bede for de døde.*

Ifølge Guds Ord er det hverken helligt eller gavnligt at bede for de døde. Kristne opfordres til at bede for de levende, men ikke ét eneste eksempel forekommer af sand, kristen bøn for de døde. Dette er en menneskeskabt tradition.

2. *At bede for de døde kan løse dem fra deres synder.*

Her er en tradition, bygget på tradition. Skriften antyder ingen steder, at denne påstand er sand. Som vi allerede har lært, må man løses fra sine synder før døden.

3. *Vore bønner gør deres mægling for os effektiv.*

Som byggeklodser vokser de ovenpå hinanden, tradition på tradition, helt uden skriftlig fundament. Nu har vi nået højdepunktet, hvor vore bønner påstås at være i stand til at:

”... gøre deres mægling for os effektiv.”

Det indlysende spørgsmål er: Hvorfor behøver vi andre til at gå i forbøn for os? Er det ikke nok at have Guds Søn til at gå i forbøn for os? Behøver universets Skaber hjælp fra dødelige mænd og kvinder for at overtale Faderen på vore vegne?

Hvilken degraderende indstilling til Jesus Kristus. Den katolske holdning krænker Herren ved at give Ham udseende af at være en magtesløs tilskuer, som behøver hjælp fra enhver, Han kan få fat i, for at overtale Faderen. Dette er ikke Jesus sande billede, som Bibelen beskriver Ham. Jesus sagde om sig selv:

”...: ”Mig er givet al Magt i Himmelen og på Jorden.”
(Matt. 28, 18).

Her er et andet bibelportræt af Jesus Kristus:

”hvormed Han virkede i Kristus, da Han opvakte Ham fra de Døde og satte Ham ved sin højre Hånd i den Himmelske Verden, højt over alle Magter og Myndigheder og Kræfter og Herskere og hvert Navn, der nævnes kan, ikke blot i denne Verden, men også i den kommende; ja, ”alt lagde Han under Hans Fødder,” og Ham gav Han som Hoved over alle Ting til Kirken,”
(Ef. 1, 20-22).

Hvor anderledes er ikke dette fra det katolske billede af Jesus, som reducerer Herren til en åndelig svækling, frataget magt og autoritet. Kære katolske ven, Jesus Kristus behøver ikke hjælp fra nogen som helst. Han er udmærket i stand til selv at klare det:

”Derfor kan Han også helt og fuldt frelse dem, som kommer til Gud ved Ham, fordi Han altid lever, så Han kan gå i Forbøn for dem.”
(Hebr. 7, 25).

Før du beder for en kær afdød, prøv da at forstå, at dette kun er menneskeskabte regler. Gud har aldrig opfordret dig til at bede for de døde, ej heller har Han lovet, at det ville gøre nogen gavn.

Som ung katolik antog jeg, at alle disse regler kom fra Gud. Men det gør de ikke! Læs Bibelen og se selv. Katekismen lærer traditioner, skabt af mænd, ikke Guds befalinger.

Det samme mønster.

Som du sikkert har bemærket, har Jesus fået endnu en alvorlig degradering. Fra den Eneste Ene Guddommelige Mellemmand ved Faderens højre hånd, er Jesus kylet ned til de døde menneskeskarer og er relegeret til at være én af mange mellemænd. Hvorfor bliver den katolske religion ved med at gøre dette mod Herren Jesus Kristus?

Konklusion.

Endnu engang er du stillet ansigt til ansigt med flere, vigtige beslutninger:

- Vil du fortsætte med at bede for de døde, når du ved, at dette er et menneskeligt påbud og ikke Guds befaling?
- Vil du klynge dig til en doktrin, der degraderer Herren Jesus Kristus, så kirkens tradition kan ophøjes?
- Vil du bevidst forkaste Guds Ord for at følge menneskers traditioner?

Dette er beslutninger, du må tage. Medens du overvejer disse ting, husk Jesus ord:

”Det er forgæves, de dyrker Mig, når de fører Lærdomme, som kun er Menneskebud.”
(Matt. 15, 9).

26

Statuer.

Katekismen forlanger, at alle katolikker viser ”ærbødighed” for alle statuer eller billeder af Kristus, Maria og helgener:

”Sakrale billeder i vore kirker og hjem er tænkt til at vække og nære vor tro i Kristi mysterium. Gennem ikonet af Kristus og hans frelsesgerning er det Ham vi tilbeder. Gennem sakral frelse er det Ham vi tilbeder. Gennem sakrale afbilleder af den hellige Guds Moder, af englene og helgenerne viser vi ærbødighed for de personer, de repræsenterer.”
(S. 307, § 1192).

Uanset, hvilken rolle figurer og statuer er tiltænkt at have, en ting er sikker ... de overtræder Guds befalinger. Da Gud gav de Ti Bud, lød det Andet Bud:

”Du må ikke gøre dig noget udskåret Billede eller noget Afbillede af det, som er oppe i Himmelen eller nede på Jorden eller i Vandet under Jorden;”
(2 Mos. 20, 4).

Gud befalede også:

”Heller ikke må du rejse dig nogen Stenstøtte; dem hader Herren din Gud.”
(5 Mos. 16, 22).

Bibelen konkluderer, at de, der fremstiller eller har billeder eller figurer, er blevet korrupte:

”... så vogt Eder nu omhyggeligt for at handle så ryggesløst, at I laver Eder et Gudebillede, en Stenstøtte i en eller anden Skikkelse, enten det nu er et Afbillede af en Mand eller en Kvinde”
(5 Mos. 4, 15-16).

Gud gentager sin advarsel:

”Så vogt Eder for at glemme Herren Eders Guds Pagt, som han sluttede med Eder, og for at lave Eder noget Gudebillede i Skikkelse af noget som helst, Herren din Gud har forbudt dig.”
(5 Mos. 4, 23).

Guds Ord forbyder udtrykkeligt nogen at bøje knæ for figurer og statuer, hvilket er skik i den katolske kirke. Når som helst, du ser et billede af paven, knæbøjende foran en statue eller Mariafigur, skulle du tænke over følgende vers fra den Hellige Skrift:

”du må ikke tilbede eller dyrke det, thi jeg Herren din Gud er en nidkær Gud, ...”
(2 Mos. 20, 5).

I det Nye Testamente forklarer apostelen Paulus, hvorfor Gud var så ubøjelig hård imod idoler:

”Hvad mener jeg nu hermed? At Afgudsoffer er noget virkeligt? Eller at en Afgud er noget virkeligt? Nej! Men hvad man ofrer, det ofrer man til onde Ånder og ikke til Gud; og jeg vil ikke, at I skal have noget Fællesskab med de onde Ånder.”
(1 Kor. 10, 19-20).

Bagved ethvert idol er der en litterær, ond ånd eller djævel, og Gud vil ikke, at vi skal have fællesskab med dem. Ikke så mærkeligt at Gud forbyder idoler og billeddyrkelse:

”Vend jer ikke til Afguderne og gør Eder ikke støbte Gudebilleder! Jeg er Herren Eders Gud!.”
(3 Mos. 19, 4).

Gud hader idoldyrkelse:

”Men nu skriver jeg til jer, at I ikke skal have Samkvem med nogen, som bærer Brodernavn, og som dog er Utugtig eller Havesyg eller Afgudsdyrker eller Æreskænder eller Dranker eller Røvere, ja, end ikke spise sammen med en sådan.”
(1 Kor. 5, 11).

”Thi det skal I vide, at ingen Utugtig eller Uren eller Havesyg – det er det samme som en Afgudsdyrker! – har lod og del i Kristi og Guds Rige.”
(Ef. 5, 5).

Her advarer Gud om, at idoldyrkerne ikke vil få lod og del i Guds Rige. Det næste vers advarer:

”Lad ingen bedrage jer med tomme Ord; thi for sådanne Synders Skyld kommer Guds Vrede over Ulydighedens Børn.”
(Ef. 5, 6).

Bedrager den katolske kirke dig med tomme ord? Det må du selv afgøre.

Oprindelsen af denne doktrin.

Katolicismen lader ikke som om, denne doktrin kommer fra Gud:

”Efterfølgende den guddommeligt inspirerede lære af vore hellige fædre og den katolske kirkes tradition, (for vi ved, at denne tradition kommer fra den Hellige Ånd, som bor i den), definerer vi med rette og fuld overbevisning og korrekthed, at ligesom det kostbare, livgivende kors, ærbare og hellige afbilleder af vor Herre og Gud og Frelser, Jesus Kristus, vor ubesmittede Frue, den hellige Guds Moder, og de højt agtede engle, alle helgenerne og de retfærdige, enten malede eller fremstillede af mosaik eller andet passende materiale, bliver forevist i Guds hellige kirker, på sakrale kar, messedragter og ornat, vægte og paneler, i huse og på gader.”
(S. 300, § 1161).

Denne doktrin kom fra de ”hellige fædre” og ”den katolske kirkes tradition”. Det forventes, at du tror på, at disse hellige fædre var ”guddommeligt inspirerede” til at krænke og overtræde Guds Ord. Kan du acceptere dette?

Salmisten lærer os endog mere om emnet:

”Folkenes Billeder er Sølv og Guld, Værk af Menneskehænder; og de har Mund, men taler ikke, Øjne, men ser dog ej; de har Ører, men hører ikke, ej heller er der Ånde i deres Mund. Som dem skal de, der lavede dem, blive, enhver, som stoler på dem.”
(Sl. 135, 15,18).

Med andre ord, ligesom et idol er døvt og stum, så er også enhver, der laver idoler eller stoler på dem, uden indsigt.

Dette er en kraftig advarsel fra en kærlig og medlidende Gud.

Konklusion.

Den katolske kirke påstår, at idoler, figurer og billeder vil "vække og nære" din tro på "Kristi mysterium". Men Guds Ord forbyder brugen af dem. Hvem vil du adlyde?

"I må ikke gøre Eder Afguder; udskårne Billeder og Stenstøtter må I ikke rejse Eder, ej heller må I opstille nogen Sten med Billedværk i Eders Land for at tilbede den; thi Jeg er Herren Eders Gud!"
(3 Mos, 26, 1).

"I sætter Guds Bud til Side og holder fast ved Menneskers Overlevering!"
(Mark. 7, 8).

27

Konfirmation.

Foruden at være et af sakramenterne, nødvendigt for frelse, tilgodeser konfirmationen også andre fordele, siger katekismen:

"Konfirmation fuldender dåbens nådegave; det er det sakramente, som giver den Hellige Ånd for at rodfæste os dybere i det guddommelige samfund, indlemme os fastere til Kristus samt styrke vore bånd til kirken ..."
(S. 333, § 1316).

Det foregives, at konfirmation indlemmer os fastere til Kristus. Men Bibelen lærer ikke en sådan doktrin. Ifølge Guds Ord er du enten i Kristus, eller du er ikke. At blive fastere indlemmet i Kristus er aldrig blevet forkyndt:

"Derfor, hvis nogen er i Kristus, er han en ny Skabning; det gamle er forbi, se, noget nyt er blevet til!"

(2 Kor. 5, 17).

Når først du er blevet født ind i Guds familie, er der intet menneske eller ting, der kan fjerne dig fra det:

”Thi jeg er vis på, at hverken Død eller Liv eller Engle eller Åndemagter eller noget nuværende eller noget tilkommende eller Kræfter eller det høje eller det dybe eller nogen anden Skabning vil kunne skille os fra Guds Kærlighed i Kristus Jesus, vor Herre.”
(Rom., 8, 38-39).

Et Guds barn behøver ikke at blive mere fast indlemmet til Kristus:

”Så er der da nu ingen Fordømmelse for dem, som er i Kristus Jesus.
(Rom. 8, 1).

”Nu derimod, da I er i Kristus Jesus, er I, som engang var langt borte, kommet nær på grund af Kristi Blod.”
(Ef. 2, 13).

Et åndeligt segl?

En anden foregivet fordel ved konfirmationen er, at:

”Konfirmation, ligesom dåb, forsegler et åndeligt mærke eller uudslettelig karakter i den kristnes sjæl ...”
(S. 333, § 1317).

Du kan søge Bibelen igennem, men du vil ikke læse noget om indprentning af åndelige mærker i en kristen sjæl. Katekismen fortæller hvorfor:

”Håndspåbyggelsen er med rette anerkendt af den katolske tradition som oprindelse til konfirmationens sakramente ...”
(S. 326, § 1288).

Konfirmation forekommer ikke i Bibelen, fordi det er en menneskeskabt tradition ... en livslang tradition, der skal udføres, indtil en katoliks sidste øjeblik af sit liv:

”Hvis en kristen er i livsfare, skal en hvilken som helst præst give ham konfirmation. Sandelig, kirken ønsker ikke, at dens børn, selv de yngste, skal forlade denne verden uden at være blevet fuldkomne ved den Hellige Ånd med Kristi fuldkomne nådegave.”
(S. 332, § 1314).

Konfirmationens virkelige formål.

Det praktiske resultat af dette ritual er, at det bringer folk i dybere bondage til den katolske kirke. Forbavsende nok indrømmer katekismen dette:

”... For konfirmationens sakramente (den døbte) er fuldstændig bundet til kirken ...”
(S. 326, § 1285).

Men hvorfor skulle nogen behøve at blive bundet af lovparagraffer til den katolske kirke, når man tænker på, at Jesus kom for at give os fri?

”Hvis altså Sønnen får frigjort jer, skal I være virkelig frie.”

(Joh. 8, 36).

”Til Frihed har Kristus frigjort os. Så stå nu fast, og lad jer ikke på ny spænde i Trældoms Åg!”
(Gal. 5, 1).

Konklusion.

Er den menneskeskabte, romerskkatolske tradition om konfirmation nødvendig for frelse?

- Guds Hellige Ord sige udtrykkeligt ”Nej”.
- Den katolske kirke tager ikke hensyn til Bibelen og insisterer på, at den er.

Hvem vil du tro på ... Guds Ord eller menneskebud?

Det er forgæves, de dyrker Mig, når de fører Lærdomme, som kun er Menneskebud.”
(Matt. 15, 9).

28

Om at bekende synder til en præst.

Med hensyn til tilgivelse af synder må to kritiske læresætninger granskes. For det første, alle synder skal bekendes til en præst:

”Den, som ønsker at opnå forsoning med Gud og med kirken, skal gå til skrifte hos en præst og bekende alle endnu ikke skriftede, svære synder, han kan huske, efter omhyggeligt at have ransaget sin samvittighed.”
(S. 374, § 1493).

”Skriftemål for en præst er en essentiel del af bodens sakramente.”
(S. 365, § 1456).

”Det kaldes bekendelsens sakramente, eftersom afsløringen eller bekendelsen til en præst er et essentielt element af dette sakramente.”
(S. 357, § 1493).

Katolicismen beordrer sine medlemmer til at bekende deres synder til en mand, men Bibelen viser, at de, som er blevet født på ny ind i Guds familie, kan gå lige til Guds trone og modtage tilgivelse for deres synder:

”Min Synd bekendte jeg for Dig, dulgte ikke min Skyld; jeg sagde: ”Mine overtrædelser vil jeg bekende for Herren!” Da tilgav du mig min Syndeskyld. – Sela.”
(Sl. 32, 5).

”Hvis vi bekender vore Synder, er Han trofast og retfærdig, så Han tilgiver os vore Synder og renser os fra al retfærdighed.”
(1 Joh. 1, 9).

David bekendte sine Synder til Gud, når han bad:

”tvæt mig fuldkommen ren for min Skyld og rens mig for min Synd! Mine Overtrædelser kender jeg jo, min Synd står mig altid for Øje.”
(Sl. 51, 4-5).

Her er grunden til, at sande kristne har adgang til Guds trone:

”Da vi nu, Brødre, ved Jesu Blod har Frimodighed til at gå ind i Helligdommen,”
(Hebr. 10, 19).

På grund af det syndefrie blod, som Jesus Kristus udgød på korset, har vi ret til at gå lige til Guds trone for at få tilgivelse.

Den ”første paves” eksempel.

I Apostlenes Gerninger kom en mand ved navn Simon til den påståede første pave, Peter, og ønskede at købe Helligåndens kraft. Hvordan reagerede Peter på denne synd? Foreslog han, at Simon skulle bekende sine synder direkte til ham på stedet? Nej, Peter sagde til ham, at han skulle angre og bekende sin synd til Gud og bede Gud om tilgivelse. (Se Ap. 8, 18-22).

Kan præster tilgive synder?

Anden del af denne doktrin påstår, at katolske præster har magt til at tilgive synder:

”Kun præster, der har modtaget retten til at give syndsforladelse gennem kirkens autoritet, kan tilgive synder i Kristi navn.”
(S. 374, § 1495) (Se også S. 364, § 1448).

Igen modsiger den katolske doktrin Guds Ord:

”Hvor kan denne Mand sige sådan noget? Han taler gudsbespotteligt. Hvem kan forlade Synder uden én, nemlig Gud.”
(Mark. 2, 7).

Katolicismen lærer, at præsten er en mellemmand mellem Gud og mennesket. (S. 365, § 1456).

Men Bibelen anerkender kun én mellemmand:

”Thi der er kun én Gud, og kun én Mellemmand imellem Gud og Mennesker: Mennesket Kristus Jesus,”
(1 Tim. 2, 5).

Endnu engang indrømmer katekismen, at disse instruktioner ikke kommer fra Gud, men er menneskeskabte traditioner:

”Kirkefædrene præsenterer dette sakramente som den anden redningsplanke (til frelse) ...”
(S. 363, § 1446).

Mere trældom.

”Ifølge kirkens bud, efter at have opnået en moden alder, er hver af de trofaste bundet af en forpligtelse om, trofast at bekende deres alvorlige synder mindst én gang om året.”
(S. 365, § 1457) (Forfatterens markering).

Dér er det ord "bundet" igen. Kirkefædrene skabte en anden tradition, som holder dens medlemmer bundet til den katolske kirke.

Hvilket magtfuldt våben i brug over for alle katolikker overalt på jorden. Essensen er, at denne doktrin håndhæver, at hvis du forlader den katolske kirke, kan du ikke opnå tilgivelse for dine synder, hvilket betyder, at du ikke kommer i Himmelen.

Husk, at intet af dette kom fra Gud! Disse er alle menneskeskabte trusler. Må Gud åbne dit indre og give dig indsigt, så du kan se dybden i denne trældom, som denne religion holder dig i. Må Gud vise dig, at du ikke længere behøver at blive holdt fanget i denne religion. Jesus Kristus ønsker at give dig fri.

Konklusion.

Millioner af trofaste katolikker stiller sig blindt i rækken ved skriftebåsene i den tro, at præsten har magt til at forlade deres synder.

Hvad med dig selv? Hvor vil du gå hen for at få dine synder tilgivet? Til en syndig præst, som en menneskeskabt tradition i den katolske kirke forlanger?

Eller vil du gå lige til Gud den Almægtige, som Bibelen lærer?

"Fra det Dybe råber jeg til dig, Herre, o Herre, hør min Røst! Lad dine Ører lytte til min tryglende Røst! Tog du vare, Herre, på Misgerninger, Herre, hvo kunne da bestå? Men hos Dig er der Syndsforladelse, at Du må frygtes."
(Sl. 130, 1-4).

29

Aflad.

Gennem aflad kan romerskkatolske tilhængere, både de som er i live, og de som er i Skærsilden, ifølge katekismen få syndsforladelse:

"Gennem aflad kan den troende modtage remission for timelig straf for dem selv og også for sjælene i Skærsilden."
(S. 374, § 1498).

Her er katekismens definition på aflad:

"Aflad er en remission ind for Gud af den timelige straf på grund af synder, hvis skyld allerede er forladt, hvilken den trofaste kristne retmæssigt modtager under bestemte, foreskrevne vilkår gennem kirkens medvirken, som formidler af genløsning, dispenserer og med autoritet gør brug af den skat af Kristi og helgenernes fortjenester."
(S. 370, § 1471).

Her bliver vandet dybt. Pladsmangel tillader ikke en fuldstændig forklaring på, hvad aflad egentlig er. Det må være tilstrækkeligt at sige, at det er et kompliceret system af gode

gerninger. Det bør også nævnes, at hver eneste regel, der berører aflad, er menneskeskabte traditioner. Ikke én eneste forekommer i Guds Ord.

Kategorier af synder.

”For at forstå læren om aflad, og kirkens praksis, er det nødvendigt at forstå, at synd har en dobbelt konsekvens.”
(S. 370, § 1472).

Men Bibelen viser hele tiden, at Synd har én og samme konsekvens:

”thi Syndens Løn er Døden, ...”
(Rom. 6, 23).

”derefter, når Begæret har undfanget, føder det Synd, og når Synden er fuldvoksen, avler den Død.”
(Jak. 1, 15).

Syndens endelige resultat er altid død, uanset hvor ubetydelig vi anser den for at være. Katolikker prøver at betale for deres synder gennem aflad, men Kristus har allerede betalt for enhver synd:

”Jeg overgav jer nemlig som noget af det første, hvad jeg selv modtog: at Kristus døde for vore Synder, efter Skrifterne,”
(1 Kor. 15, 3).

Selvom det er sandt, at Gud ønsker, at Hans børn udfører gode gerninger, så er de ikke i sig selv en betingelse for frelse, men en følge af dem. Paulus lærer:

”Thi af Nåden er I frelst ved Tro; det skyldes ikke jer selv, Guds er Gaven; det skyldes ikke Gerninger, så nogen kan rose sig. Thi Hans Værk er vi, skabte i Kristus Jesus til gode Gerninger, som Gud forud lagde til rette, for at vi skulle vandre i dem.”
(Ef. 2, 8-10).

Når først man er frelst ved nåden, bør gode gerninger følge efter. Men gode gerninger er aldrig en forudsætning for frelse. Ej heller er de en forudsætning for tilgivelse, efter at man er frelst.

Det Nye Testamente bugner af eksempler på Jesus tilgivelse af synder, men Han forlangte aldrig gode gerninger som betingelse for tilgivelse.

Kan de levende hjælpe de døde?

Katolicismen foregiver også, at aflad hjælper dem, som allerede er døde:

”Eftersom de afdøde, troende, der nu bliver rensede, også er medlemmer af den samme kommunion af helgener, er der en måde, vi kan hjælpe dem til at opnå aflad, så den timelige straf, på grund af deres synder, må blive afkortet.”
(S. 371-372, § 1479).

Her er et andet læs af menneskeskabte traditioner. Du vil ikke finde, at nogle af disse forekommer i Guds Ord. Som vi har omtalt tidligere, tidspunktet, for at få vore synder tilgivet, er, medens vi stadig er i live.

Tre temaer.

I denne doktrin kommer tre temaer igen op på overfladen:

- 1) Et andet guddommeligt træk hos Jesus er minimeret. Bibelen erklærer, at kun Kristi forsoningsværk kan bringe tilgivelse for vore synder. Katolicismen påstår derimod, at synder kan blive tilgivet gennem den enkelte katoliks gode gerninger.
- 2) Aflad holder mennesker i den katolske kirkes trældom. Hellere, end at gå til Gud for at få tilgivelse, må katolikker slide og slæbe for at udføre gode gerninger for at opnå den katolske kirkes tilgivelse for deres synder.

Det er bemærkelsesværdigt at grunde over, at katolicismens ”gode gerninger” afviger fra de gode gerninger, Bibelen beskriver. Bibelens gode gerninger gøres for vore medmennesker, hvorimod katolicismens gode gerninger hovedsageligt drejer sig om at udføre kirkens ritualer (messer, rosenkrans, bønner, katolske bønner, tænde stearin- og vokslys osv.). Gud påtænkte gode gerninger til gavn for vor næste, ikke for at bringe folk ind i kirkens trældom.

- 3) Aflad er en form for åndelig bestikkelse, der tvinger medlemmerne til at være trofaste over for kirken, så de en dag kan hjælpe deres kære med at nå til Himmelen.

Konklusion.

Er dette system af gode gerninger fra Gud? Læs, hvad Gud refererer til i sit Hellige Ord om emnet, og beslut for dig selv:

”frelste Han os, ikke for de retfærdige Gerningers Skyld, vi havde gjort, men på grund af sin Barmhjeritghed, ved Badet til Genfødelse og Fornyelse ved Helligånden,”
(Tit. 3, 5).

Er katolikker i stand til selv at tolke Guds Ord?

”Hvervet, at tolke Guds Ord autentisk, er udelukkende blevet kirkens Magisterium, det vil sige til paven og til biskopperne i fællesskab med ham.”
(S. 30, § 100).

Er det kun paven og den katolske kirkes ledere, der kan tolke Guds Ord autentisk? Lad os gå til Bibelen og se, hvad den siger om en sådan lære. Da Paulus og Silas prædikede i Berøa til folket:

”... de tog imod Ordet med al god Vilje og granskede daglig Skrifterne, om dette forholdt sig således.”
(Ap. 17, 11).

Med andre ord, de tolkede skrifterne for sig selv ved hjælp af Helligånden.

”Jesus sagde til dem: ”Viser dette ikke, at I farer vild, fordi I hverken kender Skrifterne eller Guds Kraft?””
(Mar. 12, 24).

Hvorfor revsede Jesus saddukæerne for ikke at kende skrifterne, hvis det var umuligt for dem at tolke dem?

Og hvorfor erklærede Peter, katolicismens første pave, følgende:

”Og dette skal I første og fremmeste vide, at ingen Profeti i Skriften lader sig tyde egenmægtigt.”
(2 Pet. 1, 20).

Hvorfor råder Paulus os til at studere Bibelen, hvis vi ikke kan tolke den?

”Stræb efter at kunne træde frem for Gud som en Mand, der kan stå Prøve, som en Arbejder, der ikke skammer sig ved sit Arbejde, men forkynder Sandhedens Ord på rette vis.”
(2 Tim. 2, 15).

Jesus formanede jøderne således:

”I ransager Skrifterne, ...”
(Joh. 5, 39).

Hvorfor ville Han gøre dette, hvis Han vidste, at de ikke kunne tolke dem:

Hvem udfører tolkningen?

Bibelen viser, at Helligånden, og ikke en gruppe mænd, vil tolke Skrifterne for Guds børn og hjælpe dem til at forstå alle ting:

”Men Talsmanden, Helligånden, som Faderen vil sende i Mit Navn, Han skal lære jer alle Ting og minde jer om alt, hvad Jeg har sagt jer.”
(Joh. 14, 26).

”Men når Han, Sandhedens Ånd, kommer, skal Han vejlede jer til hele Sandheden; ...”
(Joh. 16, 13).

Apostelen Paulus betonedes, at Helligånden var den, der underviste ham:

”og derom taler vi ikke med Ord, lærte af menneskelig Visdom, men med Ord, lærte af Ånden, idet vi tolker åndelige Ting for åndelige Mennesker.”
(1 Kor. 2, 13).

”Men vi har ikke fået Verdens Ånd, men Ånden fra Gud, for at vi kan lære at kende, hvad Gud i sin Nåde har skænket os;”
(1 Kor. 2, 12).

Hvorfor opfordres kristne til at lære og ihukomme Skrifterne, hvis de ikke kan forstå dem?

”Jeg gemmer Dit Ord i mit Hjerte for ikke at synde imod Dig.
(Sl. 119, 11).

”vogt Mine Bud, så skal du leve, ... skriv dem på dit Hjertes Tavle,”
(Ordsp. 7, 2-3).

En advarsel.

De følgende vers fra Skriften burde alarmere enhver, som tror, at de behøver en kirke til at tolke Bibelen for dem:

”Jeg har skrevet dette til jer om dem, som fører jer vild. Og den Salvelse, som I selv fik af Ham, bliver i Jer, og I har ikke nødig, at nogen skal lære jer; men hvad Hans Salvelse lærer jer om alt, er også sandt og ikke Løgn; bliv altså i det, som den har lært jer.”
(1 Joh. 2, 26-27).

Kan Guds ord være tydeligere?

Konklusion.

Hvorfor er den katolske kirke så fast besluttet på at tolke Skriften for dig? Er det fordi, den vil have kontrol over dig og holde dig bundet til katolicismen?

Er du bange for, at hvis du læser Skriften for dig selv, kunne du måske opdage, at den katolske kirkes lære er i strid med Guds Ord?
Tror du virkelig, at alle ikke-katolikker går rundt og famler i åndelig blindhed og behøver den katolske kirke til at tolke Bibelen for sig?

Du må selv afgøre det, men din mest betydningsfulde beslutning er denne:

”Hvem skal tolke Skriften for dig ...Guds Helligånd eller den romerskkatolske kirke?

Dit svar på spørgsmålet vil afgøre, hvem du vil adlyde, og hvor du endegyldigt vil opholde dig i Evigheden:

”Hvor elsker jeg dog Din Lov! Hele Dagen grunder jeg på den. Dit Bud har gjort mig visere end mine Fjender, thi det er for stedse mit. Jeg er klogere end alle mine Lærere, thi jeg grunder på Dine Vidnesbyrd.”
(Sl. 119, 97.99).

Bodshandling.

En anden serie af gode gerninger, som katolicismen kræver, er kendt som bodsøvelser eller bodshandlinger:

”Syndsforladelse fjerner synd, men den læger ikke alle de forstyrrelser, synden har forårsaget. Oprejst fra synd må synderen stadig genoprette sin fulde, åndelige helse ved yderligere at forbedre sig fra sine synder: Han må godtgøre eller bøde for sine synder. Denne godtgørelse kaldes også ”bod”. (S. 366, § 1459).

Millioner af katolikker verden over udfører pligtskyldigt disse bodsøvelser eller bodshandlinger i den tro, at disse gode gerninger er påkrævede af Gud for at godtgøre eller bøde for deres synder og for at genoprette dem til ”fuld, åndelig helse”.

Ikke desto mindre viser Skriften, at denne praksis er endnu en menneskelig overlevering, der trodser Guds Ord og degraderer Jesu Kristi forsoningsværk på korset.

Som vi allerede har gennemgået, betalte Kristus den fulde pris for vore synder på Golgata. At tro, at gode gerninger er nødvendige for at genoprette ens ”fulde, åndelige helse”, er at fornægte Guds Ord. Gud giver dette løfte til enhver, der sætter sin lid til Jesus Kristus:

”og deres Synder og deres Overtrædelser vil Jeg ikke mere komme i hu.”
Og hvor Synderne er tilgivet, behøves der ikke mere noget Offer for Synd.”
(Hebr. 10, 17-18).

Gud lover, aldrig mere at ihukomme sande, kristnes synder, og erklærer, at når først synderne er tilgivet, ved tro på Kristus, er der ikke mere noget offer for synd. Med andre ord, der er ikke nogen gerninger, du kan udføre for at få dine synder tilgivet. Jesus Kristus alene fuldbrogede det!

Og alligevel fortsætter katekismen med at have udseende af menneskeskabte påbud:

”Den bod, som skriftefaderen pålægger, må tage hensyn til den angrende synders personlige situation og søge hans åndelige bedste. Den skal så vidt muligt svare til arten og alvoren af de begåede synder.”
(S. 367, § 1460).

Katekismen definerer til og med gode gerninger, der kan være fyldestgørende som bodshandlinger:

”(Boden) kan bestå af bøn og ved offer, som barmhjertigheds-

gerninger, at hjælpe sin næste, frivillige selvopofrelser og fremfor alt tålmodig accept af det kors, vi må bære.”
(S. 367, § 1460).

Men Gud har aldrig forlangt gode gerninger som tilgivelse for synder:

”thi Du, o Herre, er god og rund til at forlade, rig på Nåde mod alle, der påkalder Dig.”
(Sl. 86, 5).

Bibelen erklærer, at kristne er retfærdiggjorte gennem Jesus Kristus, ikke gennem gode gerninger:

”men da vi ved, at ingen bliver retfærdiggjort af Lovgerninger, men kun ved Tro på Jesus Kristus, så har også vi sat vor Tro til Kristus Jesus, for at vi måtte blive retfærdiggjorte ...”
(Gal. 2, 16).

Paulus vidste, at hvis retfærdiggørelse kunne opnås gennem gode gerninger, så var Kristus død forgæves:

”Jeg ophæver ikke Guds Nåde; thi var der Retfærdighed ved Loven, så var jo Kristus død til ingen Nytte.”
(Gal. 2, 21).

Katekismen udlægger denne tradition yderligere ved at påstå, at bodshandlingen kan hjælpe de døde:

”Kirken anbefaler også almisse, aflad og bodsøvelser udført på de dodes vegne.”
(S. 269, § 1032).

Som cementblokke på en betonmur hober de tradition på tradition. Og hver eneste af disse overtræder Skriftens lære.

Tre spørgsmål.

Denne katolske doktrin rejser yderligere mindst tre spørgsmål, du må besvare for dig selv:

- Er det en tilfældighed, at denne ubibelske doktrin holder folk i fangenskab af den katolske kirke?
- Hvorfor degraderer katolicismen igen Jesus Kristus ved at insistere på, at Hans offer ikke var tilstrækkeligt, og at katolikker må tillægge deres egne ofre for at betale for deres synder?
- Sidst men ikke mindst, hvis side vil du vælge i dette vigtige spørgsmål? ... menneskeskabt overlevering eller Guds Ord?

”Vi mener nemlig, at et Menneske bliver retfærdiggjort ved Tro, uden Lovgerninger.” (Rom. 3, 28).

33

Er katolikker Kristus?

”Lad os glæde og fryde os og takke for, at vi er blevet ikke blot kristne, men Kristus selv. Forundres og glæd jer: vi er blevet Kristus.”

(S. 210, § 795).

Dette er et direkte citat fra den Katolske Kirkes Katekismus, årgang 1994. Hvis du tvivler på, at katekismen virkelig udtrykker sig sådan, så vær venlig selv at slå det op.

Denne doktrin læres i dag, men ikke fra Bibelen. Det er en New Age okkult lære. Pladsen tillader ikke videre diskussion over emnet her, men det ville bestemt være et fascinerende studium for interesserede katolikker.

Hvad siger Gud?

Når Bibelen nævner dette emne, er det altid med en advarsel mod bedragere:

"Thi mange skal komme i mit Navn og sige: "Jeg er Kristus;" og de skal føre mange vild."
(Matt. 24, 5).

"Thi falske Messias'er og falske Profeter skal fremstå ..."
(Matt. 24, 24).

Jesus advarsel er at undgå at blive bedraget af mennesker, som udøver denne fejlagtige påstand.

"... "Agt vel på, at I ikke bliver ført vild; thi mange skal komme i mit Navn og sige: "Det er mig!"
(Luk. 21, 8).

Jesus advarer os om ikke at tro dem:

"Hvis nogen da siger til jer: "Se her er Kristus", eller "der"! så skal I ikke tro det."
(Matt. 24, 23).

Eftersom Jesus Kristus er Gud (1 Joh. 5, 7), lærer denne doktrin, at alle katolikker virkelig er Gud, hvilket strider imod Skriften:

"Vend dig til Mig og bliv frelst, du vide Jord, thi Gud er Jeg, ellers ingen;"
(Es. 45, 22).

"Kom i Hu, hvad er forudsagt før, thi Gud er Jeg, ellers ingen, ja Gud, der er ingen som Jeg."
(Es. 46, 9).

"..., at Herren og ingen anden er Gud."
(5 Mos. 4. 35).

Tænkte Peter på denne doktrin, da han forkyndte følgende:

"Men der optrådte også falske Profeter i Folket, ligesom der også blandt jer vil komme falske Lærere, som vil list fordærvelige Vranglærdomme ind, idet de endog fornægter den Herre, som købte dem, og bringer hastig Undergang over sig selv."
(2 Pet. 2, 1).

Den ultimative krænkelser.

Gennem hele denne bog har den katolske doktrin taget "æren og glorien", der tilkommer Jesus Kristus alene, og givet den til Maria, paver, oblater (eukaristien) osv.. Men dette er den ultimative krænkelser.

Denne utrolige doktrin påstår, at ethvert romerskkatolsk menneske i virkeligheden er Jesus Kristus. Skaberer af universet, Kongernes Konge og Herrerens Herre er blevet detroniseret og forklaret som en hvilken som helst katolik på gaden.

Kan du acceptere dette, selvom Bibelen beskriver Jesus i et helt andet lys?:

"Og i Synet hørte jeg Røster af mange Engle rundt om Tronen og Væsenerne og de Ældste, og deres Tal var titusinde titusinder og tusinde tusinder, og de sagde med høj Røst; "Værdig er Lammet, det slagtede, til at få Kraft og Rigdom og Visdom og Styrke og Pris og Ære og Lov!" Og enhver Skabning i Himmelen og på Jorden og under Jorden og på Havet, ja alt, hvad i Dem er, hørte jeg sige: "Ham, som sidder på Tronen, og Lammet være Lov og Pris og Ære og Magt i Evighedernes Evigheder!" Og de fire Væsener sagde: "Amen!" Og de Ældste kastede sig ned og tilbad." (Åb. 5, 11-14).

Konklusion.

Kære katolske ven, tror du virkelig, at du er selve Kristus? Kommer det dig ved, at den okkulte New Age Bevægelse præger din kirkes synspunkter, medens Bibelen fordømmer dem:

"så er der for os dog kun én Gud, Faderen, fra hvem alt er, og til hvem vi er skabt, og én Herre, Jesus Kristus, ved hvem alt er, og ved hvem vi er skabt. (1 Kor. 8, 6).

34

Kan 850 millioner katolikker tage fejl?

Katekismen udtaler sig, som den eneste, sande kirke, at de, som er døbt ind i den katolske kirke, er forsikrede om himmelen:

"Kirken kender ikke til nogen anden måde end dåben, der forsikrer indgang til evig salighed .." (S. 320, § 1257).

I USA betyder det, at 25% af befolkningen, eller over 60 millioner mennesker, er på vej til himmelen.

I mange andre lande er 90%, eller mere, af befolkningen katolikker, hvilket vil sige, at ni ud af ti personer vil gå ind gennem perleportene. På verdensplan påberåber katolicismen sig nær ved en milliard medlemmer.

Du vil måske ikke tro, at næsten en milliard mennesker kan have taget fejl, men se hvad Jesus siger:

"Gå ind ad den snævre Port; thi vid er den Port og bred den Vej, som fører til Fortabelsen, og mange er de, der går ind ad den; og snæver er den Port og trang den Vej, som fører til Livet, og få er de, der finder den." (Matt. 7, 13-14).

Ifølge Jesus anerkender masserne villigt falske religionssystemer, der fører til fortabelse, hvorimod kun få finder vejen til sand frelse, som fører til himmelen. Kan 60 millioner amerikanere kaldes få? Vil nogen kunne sige, at en milliard mennesker på verdensplan er få?

Da Jesus vandrede på jorden, fulgte kun en lille minoritet Ham. De fleste forkastede Hans lære og forblev i de veletablerede, socialt accepterede religioner. Med andre ord, de forkastede sandheden, så de kunne overholde deres religiøse traditioner. Jesus talte følgende ord til dem, der gjorde dette:

”...: ”Hvor smukt, at I ophæver Guds Bud for at holde jeres egen Overlevering!””
(Mar. 7, 9).

Medens Jesus talte, spurgte en tilhører, der begyndte at fatte sandheden i det Jesus sagde:

”...”Herre! Er det kun få, som bliver frelst?” Da sagde Han til dem: ”Kæmp I for at komme igennem den snævre Port; thi mange, siger Jeg jer, skal søge at komme ind og ikke formå det.””
(Luk. 13, 23-24).

Da Jesus lærte sine disciple at gå ud og forkynde evangeliet, sagde Han:

”Høsten er stor, men Arbejderne er få;”
(Matt. 9, 37).

Med andre ord, de fleste menneske er fortabte og behøver en frelser, men få har sandheden at gå ud og fortælle dem.

Konklusion.

Gennem hele denne bog har hver eneste katolske doktrin krænket Guds Ord. Alligevel ignorerer millioner af katolikker Guds formaninger og fortsætter med at følge menneskelige traditioner og gør krav på at have ret, fordi de er et religiøst flertal. Jesus advarer:

”Derfor: enhver, der hører de Ord, Jeg her har sagt, og handler efter dem, han ligner en klog Mand ... Men enhver, der hører de Ord, Jeg her har sagt, og ikke handler efter dem, ligner en Dåre ...”
(Matt. 7, 24, 26).

Anser Gud dig for vis eller en dåragtig person? Hvis du tror, du kan ignorere Guds befalinger, fordi du tilhører et religiøst flertal, behøver du at læse Matt. 7, 24, 26 en gang til.

Jesus giver en anden advarsel til majoriteten, der har ringeagtet Guds Ord og sætter deres lid til, at de fortjener frelsen gennem gode gerninger:

”Mange skal sige til Mig på hin dag: ”Herre, Herre! Har vi ikke profeteret ved Dit Navn, og har vi ikke uddrevet onde Ånder ved Dit Navn, og har vi ikke gjort mange Undergerninger ved Dit Navn? Og da vil jeg sige dem rent ud: ”Jeg har aldrig kendt jer; vig bort fra Mig, I, som øver Uret.””
(Matt. 7, 22-23).

Hvoraf kommer det sig, at mange katolikker kan kalde Jesus deres Herre og totalt ringeagte Hans vejledning? Jesus stillede det samme spørgsmål med egne ord:

”Men hvorfor kalder I mig ”Herre, Herre!” når I ikke gør, hvad Jeg siger?
(Luk. 6, 46).

Du kan ignorere dette spørgsmål nu, men hvad vil du sige, når Jesus stiller det samme spørgsmål, når du dør og står foran Ham til doms?

35

Forligelse.

En katolik, der er forliget med Gud, er samtidig forliget med den katolske kirke, katekismen hævder:

”Syndsforladelse giver forsoning med Gud, men også forsoning med kirken.”
(S. 367, § 1462).

Atter er Bibelen og katekismen på kant, Guds Ord lærer nødvendigheden af at være forsonet med Gud, men taler ikke om forsoning med kirken:

”og ved Ham at forlige alt med sig, hvad enten det er på Jorden eller i Himlene, idet Han stiftede Fred ved Blodet på Hans Kors.”
(Kol. 1, 20).

”Men alt dette er fra Gud, som forligte os med Sig Selv ved Kristus og gav os forligelsens Tjeneste;”
(2 Kor. 5, 18).

Apostelen Paulus bad, for at folkene skulle blive forliget med Gud, men aldrig for at de skulle blive forliget med den katolske kirke:

”Vi er altså Sendebud på Kristi Vegne, som om Gud formaner ved os; vi beder på Kristi Vegne: Lad jer forlige med Gud!”
(2 Kor. 5, 20).

Den samme Paulus forkyndte:

”og bringe begge Parter, forenede i eet Legeme, Forligelse med Gud ved Korset, da Han ved dette dræbte Fjendskabet.”
(Ef. 2, 16).

Bibelens tema.

Hele Bibelens hovedtema er mennesket forliget med Gud gennem udgydelse af Jesu Kristi blod. Det blev bebudet i det Gamle Testamente og opfyldt i det Nye Testamente.

Hjertet i den kristne tro er fortællingen om en syndefuld mand, der bliver forsonet med en hellig og retfærdig Gud gennem Jesu Kristi blod:

”Altså: Ligesom der af den enes Fald fulgte Fordømmelse for alle Mennesker, således skal der af den enes Retfærd følge Retfærdiggørelse til Liv for alle mennesker.”
(Rom. 5, 18).

Forliget med Gud er bibelsk, men forliget med den katolske kirke er en menneskelig tradition.

Katekismen truer med, at hvis du ikke er forsonet med den katolske kirke, kommer du ikke til himmelen. Hvor fik de denne autoritet til at skabe en sådan doktrin, eftersom det ikke forekommer i Bibelen?

Er dette endnu en menneskeskabt doktrin for at holde folk i den katolske kirkes fangenskab. Da det ser ud til at være det, må du selv træffe din endelige beslutning.

Hvem vil du forliges med?

Selvom Bibelen erklærer, at vor evige destination afgøres af, om vi er blevet forliget med Gud, lever millioner af katolikker i dag i dødsfrygt for at dø uden at være blevet forsonet med den katolske kirke, men har ingen frygt for at forlade det jordiske uden at være blevet forliget med Gud.

Hvis Gud virkelig mente, hvad han sagde i sit Ord, så begår du, som en trofast katolik, en fejltagelse, som du vil fortryde i al evighed.

Konklusion.

Her er yderligere 3 spørgsmål for dig at tackle:

1. Hvis en person allerede er forliget med universets Gud, betyder det så egentlig noget, om han eller hun er forsonet med den katolske kirke?
2. Hvis din evige destination hviler på forsoning med en kirke, ville Gud så udelukke en sådan information?
3. Hvorfor kontraherer den katolske doktrin igen direkte Bibelens lære og direkte Jesu Kristi Ord?

Hvad med dig? Er du mest bekymret over at være forsonet med Gud eller den katolske kirke?

”Thi når vi, medens vi endnu var Fjender, blev forligt med Gud ved Hans Søns Død, så skal vi da langt snarere, efter at vi nu er blevet forligt, frelses ved Hans Liv.”
(Rom. 5, 10).

Cølibat

"Alle ordinerede præster i den latinske kirke, med undtagelse af permanente diakoner, er normalt valgt af de mænd af tro, som lever et liv i cølibat, og som har sat sig for at forblive i cølibatet for himmerigets skyld ... Cølibat er et tegn på dette nye liv af tjeneste, i hvilket kirkens præst er indviet; modtaget med et glad hjerte forkynder cølibatet glædestrålende Guds rige."
(S. 395, § 1579).

Er cølibat et offer, Gud kræver af sine tjenere, eller er det endnu en menneskeskabt tradition? Bibelen siger:

"Hold Ægteskabet i Ære i et og alt. ..."
(Hebr. 13, 4).

Gælder dette også religiøse ledere som præster og nonner? Når Guds Ord opregner de kvalifikationer, som kræves af biskopper, der er religiøse ledere, står der:

"En Tilsynsmand bør derfor være uangribelig, én Kvindes Mand..."
(1 Tim. 3, 2).

"En Menighedstjener skal være én Kvindes Mand og styre sine Børn og sit Hus godt."
(1 Tim. 3, 12).

Fra begyndelsen har det altid været Guds plan, at mænd skulle have hustruer. Kort efter, at Adam, den første mand, var skabt:

"Derpå sagde Gud Herren: "Det er ikke godt for Mennesket at være ene; jeg vil gøre Ham en Medhjælp, som passer til ham!"
(1 Mos. 2, 18).

Ikke blot giver Gud udtryk for sin godkendelse af ægteskabet, Han udtaler også en kraftig advarsel:

"Men Ånden siger med klare Ord, at I de sidste Tider skal nogle falde fra Troen, idet de lytter til forførende Ånder og Dæmoners Lærdomme, forledte dertil af Hykleri hos Løgnlærere, som er brændemærkede i deres egen Samvittighed. De forbyder Ægteskab og kræver Afhold fra Spiser, som Gud har skabt til at nydes med Taksigelse af dem, der tror og er nået frem til Sandhedserkendelse."
(1 Tim. 4, 1-3).

Ikke nok med, at cølibatet ikke er påkrævet af Gud, det er djævlens løgnelære. Bibelen advarer, at de, som lærer denne doktrin, lytter til forførende ånder og djævlens lærdomme af hykleriske løgnelærere.

Husk, disse er ikke mine ord, men Guds Ord.

Hvor tragisk, at præster og nonner over hele jorden fornægter sig den glæde og fornøjelse at dele deres liv med en ægtefælle i den tro, at deres offer er velbehageligt for Gud, når de i virkeligheden er blevet offer for et dæmonisk, magtfuldt rænkespil.

Hvis bare præster og nonner ville forstå, at Gud ikke stiller sådanne krav, og at de er blevet bedraget af Satan. Gud har ladet alle disse sandheder optegne i sit Ord. Hvis bare de kunne se og forstå det.

En gift pave.

Er katolikker klar over, at Peter, den første pave, var en gift mand?

”Men Simons Svigermoder lå til sengs med Feber, ...”
(Mark. 1, 30).

Denne Simon er ingen anden end apostelen Peter. (Se Matt. 4, 18; 10, 2).

Hvorfor denne doktrin?

Denne katolske doktrin, ligesom alle de øvrige vi har omtalt, går direkte imod Guds Ord. Man må undre sig over, hvorfor katolicismen lærer, at cølibatet ”glædestrålende forkynnder Guds Rige”, når Helligånden advarer mod, at denne doktrin er den ondes påhit.

Er det fordi, den katolske kirke ikke vil betale de millioner af dollars, det ville koste hvert år at forsørge familier af præster og nonner?

Konklusion.

Nu, da du ved, hvad Bibelen lærer om dette emne, må du afgøre med dig selv, om du vil tro Guds Ord eller den katolske kirkes menneskeskabte traditioner.

Hvis du tilfældigvis er præst eller none, så spørg dig selv, hvem dit offer virkelig behager:

”Velsignet være dit Væld, og glæd dig ved din Ungdoms Hustru,”
(Ordsp. 5, 18).

37

Den Sidste Olie.

Den sidste doktrin, vi her skal se på, er også det sidste ritual, mange katolikker udfører – viaticum – også kaldet det Sidste Ritual eller den Sidste Olie.

”Som Kristi Påskesakramente bør eukaristien altid være det sidste sakramente på denne jordiske rejse, ”viaticum”, for at ”passere over” til evigt liv.”
(S. 379, § 1517).

(PS! Påske kaldes også Passover på engelsk, det vil sige ”forbigang, deraf ordvendingen ”passere”).

Dette ritual indbefatter også at salve det døende menneske:

”Hvis sakramentet, at salve den syge, gives til alle, som lider af alvorlig sygdom og svaghed, så meget mere berettiget er det at give det til dem, som er ved tidspunktet at forlade dette liv ... Salvelse af den syge fuldbyrder vor overensstemmelse med Kristi død og opstandelse, på samme måde som dåben begyndte den.”
(S. 381, § 1523).

Troen på, at denne salvelse fuldbyrder vor overensstemmelse med Kristi død og opstandelse, er endnu en menneskeskabt tradition, som den Hellige Skrift ikke nævner noget som helst om.

Mere slaveri.

Eftersom dette ritual kun kan udføres af en præst eller anden katolsk leder, holder det dets medlemmer i bondage til den katolske religion lige til deres død:

”Kun præster (biskopper og presbyter) er formidlere af salvelse af den syge.”
(S. 379, § 1516).

Katekismen lærer også, at den Sidste Olie er det evige livs frø:

”I tillæg til salvelse af den syge tilbyder kirken dem, der er ved at forlade dette liv, eukaristien som viaticum. Kommunion (nadder) i skikkelse af Kristi kød og blod, modtaget i det øjeblik af at ”passere over” til Faderen, har særlig vigtighed og betydning. Det er det evige livs frø og magt til opstandelse ...”
(S. 381, § 1524).

Men Bibelen er ikke enig, hverken i ”frøet til evigt liv” eller ”kraften til opstandelse”. Disse er menneskeskabte doktriner, som Gud hverken indstiftede eller bestyrkede.

Denne handling er intet andet end en sidste god gerning, som Bibelen betragter som nyttesløs.

”...for at jeg kan få Kristus i eje og findes i Ham, ikke med min egen Retfærdighed, der fås gennem Loven, men med den, der fås ved Tro på Kristus, Retfærdigheden fra Gud grundet på Troen,”
(Fil. 3, 8-9).

Her er nogle få yderligere menneskeskabte regler, associeret med dette ritual:

”Hvis en syg, der har modtaget denne salvelse, genvinder sit helbred, kan vedkommende, i tilfælde af en anden alvorlig sygdom, modtage det samme sakramente igen. Hvis den syges tilstand, under den samme sygdom, forværres, kan sakramentet gentages. Det er passende at modtage salvelsen lige før en alvorlig operation. Det samme gælder for de ældre, hvis skrøbelighed bliver mere udtalt.”
(S. 379, § 1515).

Regel på regel. Husk venligst, Gud foreskrev ingen af dem. Kirkens mænd skabte dem alle.

Konklusion.

Eftersom du drager dine egne beslutninger med hensyn til denne doktrin, er her et par punkter til overvejelse:

- Dette ritual er aldrig foreskrevet i Bibelen.
- Ikke en eneste af Bibelens personligheder modtog det Sidste Ritual, inklusive Paulus, som sagde:

”Thi mit Blod skal nu snart udgydes som Drikoffer, og Tiden er inde, da jeg skal bryde op. Den gode Strid har jeg stridt, Løbet har jeg fuldført, Troen har jeg bevaret.”
(2 Tim. 4, 6-7).

- Ikke en af Bibelens skikkelser udførte det Sidste Ritual.

Denne doktrin vrimler med menneskebud. Vil du sætte din lid og tro til disse menneskeskabte regler og forskrifter eller til Jesus Kristus?

Husk, Jesus advarede:

”Det er forgæves, de dyrker Mig, når de fører Lærdomme, som kun er Menneskebud.”
(Matt. 15, 9).

Appendix 1

Forvirring.

Efter at have studeret 1994-katekismen kan man ikke undgå at notere adskillige, større forskelle mellem den katolske lære og Bibelen.

Først og fremmest det, at deres lære konstant modsiger sig selv. Katekismen hævder, at Bibelen og katolsk tradition samarbejder for at bringe sjæle til frelse; det er simpelthen ikke sandt.

For det andet, katekismen indeholder endeløse lister af komplicerede og ofte forvirrende regler, som alle katolikker skal følge for at behage kirken.

Bibelen derimod er enkel, ligefrem, overensstemmende og let at forstå. Her er et eksempel:

Hvem kommer i Himmelen?

Bibelen kunne ikke være mere tydelig i et emne om evig destination, hvilket er at forvente af Gud i et så vigtigt spørgsmål:

”Den, som tror på Sønnen, har evigt Liv; den, som ikke lyder Sønnen, skal ikke se Livet, men Guds Vrede bliver over ham.”
(Joh. 3, 36).

Her er et andet eksempel, som Jesus selv forkyndte:

”Sandelig, sandelig siger jeg Eder: den, som hører mit Ord og tror Ham, som sendte Mig, han har evigt Liv og kommer ikke for Dommen, men er gået over fra Døden til Livet.”
(Joh. 5, 24).

Det er meget nemt at forstå. Lad os nu se hvordan katekismen udlægger samme emne: Her er det ordrette citat:

”I kraft af vor apostoliske autoritet definerer vi følgende: Ifølge Guds altomfattende bestemmelse, alle de hellige sjæle ... og andre trofaste, som døde efter at have modtaget Kristi hellige dåb (forudsat at de ikke var i behov af renselse, da de døde ... eller, hvis de da behøvede eller vil behøve nogen renselse, når de er blevet rensede efter døden) allerede før deres kroppe genopstår, og før den generelle dom og dette siden Vor Herre og Frelser Jesu Kristi himmelfart har været, er og vil være i himmelen, i det himmelske kongerige og guddommelige paradis med Kristus, samlet i selskab med de hellige engle . Siden vor Herre Jesu Kristi lidelse og død har disse sjæle set og ser det guddommeliges inderste væsen i et intuitivt syn, ja, til og med ansigt til ansigt, uden meditation af nogen skabelse.”
(S. 267, § 1023).

Hvem kan få hoved eller hale ud af dette?

Hvorfor er et så enkelt bibelbegreb udlagt så forvirrende? Gud ønsker med sikkerhed, at enhver skal forstå, hvordan de kommer til himmelen. Ville en sandhedskærlig Gud lave så indviklede regler for at nå himmelen, at ingen kunne forstå dem?

Betænk også det følgende vers fra Skriften:

”thi Gud er ikke Forvirringens, men Fredens Gud. Ligesom i alle de helliges Menigheder ...”
(1 Kor. 14, 33-34).

Hvis Gud ikke er årsag til de forvirrende optegnelser over katolske regler, hvem er så?

Bliv ikke bedraget.

Bibelen advarer os til og med imod at blive bedraget af dem, der komplicerer Kristus enkle fremstillinger:

”Men jeg er bange for, at som Slangen bedrog Eva ved sin Træskhed, skal også jeres Sind fordærves og drages bort fra den oprigtige Troskab mod Kristus.”
(2 Kor. 11, 3).

Kunne dette være Guds hensigt at advare dig mod den katolske kirke? Gud gjorde Ordet enkelt, fordi:

”... Han ikke vil, at nogen skal fortabes, men at alle skal nå til Omvendelse.”
(2 Pet. 3, 9).

Gud ønsker dig i Himmelen. Det er derfor Han holder sit Ord og gør det let forståeligt.

Konklusion.

Gud ønsker ikke, at du skal forvirres. Hvis katekismen og den katolske doktrin efterlader dig forvirret, er det nok på tide, at du sætter din lid til Guds Ord:

”Herre, jeg lider på Dig, lad mig aldrig i Evighed skuffes.”
(Sl. 71, 1).